LEE DANIELS

Eu și inima mea

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Lucrurile stătuseră altfel în sala primăriei, când domnul Lennox îi înmânase premiul lui Jane.

Era frumos gravat, inscripționat cu litere aurite și atesta faptul că premiul pentru cea mai bună elevă a cursului de publicitate era atribuit Janei Winter.

Domnul Lennox citise documentul și i-l înmânase Janei.

Izbucniseră aplauze.

Gândurile ei se îndreptau într-o mie de direcții și nu numai, dar i se adresă cu un zâmbet domnului Lennox.

– Ce altceva am mai primit?

– Un premiu de două sute de dolari, îi reamintise domnul Lennox, întinzându-i un plic, la vederea căruia Jane spusese:

– Acesta este doar începutul, restul îl voi face eu.

La discuția care urmase, la care participaseră colegii ei cu multe felicitări, Jane prinsese aripi. Își

făcuse lucrarea de diplomă cu o reclamă pentru inele de logodnă și simțise că a fost o lucrare bună. Fusese și premiată.

Stând în sala de examinare, mușcând capătul pixului își aminti de scrisoarea primită de la sora ei vitregă din Colombo... Sinhalese Observer era o publicație de succes, scrisă în engleză. Ce afacere interesantă constituia cea de anunțuri matrimoniale, horoscoape, problemele legate de stabilirea zestrei!

Își începu astfel prima reclamă: Sunt pește și ofer cincizeci de rupii.... Și apoi, de la această ofertă, trecuse la diamante și inele de platină, de mai mult de cincizeci de rupii...

Domnul Lennox o felicitase pentru acest mod nou de abordare, iar Jane, gândindu-se la asta, își spuse că pentru prima dată în viața ei, luna aprilie fusese de bun augur.

Întâlnirea se terminase, domnul Lennox se dusese la treburile sale, iar colegii plecaseră acasă.

Jane porni spre casă cu autobuzul, simțindu-se în al nouălea cer. Numai că senzația asta nu dură. Nici măcar pe durata a două stații. Reveni dureros de brusc cu picioarele pe pământ.

Realiză că nu putea pleca departe de aceste locuri. După cum îi spusese domnul Lennox, cei două sute de dolari nu erau mare lucru. Iar ea nu mai avea nimic. Restul banilor se duseseră la April.

– Jane, draga mea... începuse mama, ca de obicei, când voia să-i dea o veste rea.

– Da, mamă.

– Mă gândeam la April, draga mea; trebuie să-i dăm o șansă. Vocea aceea minunată...

Altădată fusese sănătatea lui April, sau iubirile ei... dacă April n-ar fi avut o voce extraordinară, n-ar fi fost nimic, dar April avea una dintre cele mai grozave voci...

– Jane, trebuie să-i dăm o șansă lui April, insistase mama.

Jane știa ce voise să spună mama. Cel de al doilea soț al mamei, tatăl Janei, îi lăsase o mică moștenire. Acum i-ar fi prins foarte bine alături de cei două sute de dolari.

Dar acei bani nu mai existau. Plecaseră în Anglia cu April, unde aceasta urma să aibă o șansă. Dacă April nu s-ar fi pregătit regește de plecare, cu rochii extrem de scumpe, cu bilet la clasa turist și nu la clasa întîia, poate i-ar mai fi rămas și ei ceva...

– Ce să fac, Jane? Să nu crezi că te tine te iubesc mai puțin ca pe April.

Dar mama le iubea diferit pe cele două fiice ale sale, chiar dacă nu realiza asta. April avea părul blond roșcat și ochii de culoarea turcoazului. Jane era șatenă, pistruiată, cu pielea albă. Nici buzele nu-i erau atât de pline, de senzuale, ca ale lui April.

Mama le iubea diferit pentru că April era fiica lui Vernon, bărbatul vieții ei.

– A fost o iubire ca în cărți, draga mea. Iar April s-a născut imediat după moartea iubitului meu, Vernie. Multă lume s-a mirat auzind că m-am măritat repede cu Paul Winter. Dar eram foarte tânără, singură, și am crezut că Paul...

Vocea îi pierea întotdeauna când ajungea în punctul acesta, dar cine o asculta trebuia să înțeleagă că se lăsase în grija lui Paul, care-i dăruise o fiică, apoi murise.

Asta făcuse cel de al doilea soț al ei: murise, lăsându-i doar o mică sumă de bani pentru fiica lor, Jane, sumă care ajunsese desigur, tot la April...

– A fost un om bun, murmură mama, dar cum să te fac să înțelegi, draga mea, nu poți iubi cu adevărat decât o singură dată...

Doamna Winter era o romantică, spre deosebire de fiica sa, April, ceea ce o făcea pe Jane să creadă că aceasta semăna cu tatăl ei, Vernon Winthrop.

Pe cele două surori nu le despărțea decât un singur an. Și ... toată lumea...

Când fuseseră copii, mama se folosea de acest an diferență dintre ele ca scuză pentru a-i face favoruri lui April, care pasămite, era mai mare...

– Jane, trebuie să-i dăm o șansă lui April...

Jane își aminti toate acestea, stând pe puntea de sus a autobuzului.

Numai dacă ar fi putut păstra pentru ea cele două sute de lire! Și ca să nu fie considerată egoistă, putea să-i cumpere ceva mamei, numai că mama nu voia nimic pentru ea, ci doar pentru April. Dar mama nu avea de unde să afle că Jane primise niște bani.

Vru să citească ziarul, întrebându-se cum ar fi să facă turul Angliei într-un autobuz ca acesta. Și atunci văzu articolul.

„ Miss Jane Winter... Sunt pește... ofer cincizeci de rupii și câștig două sute de dolari...“

O, nu! exclamă Jane.

Lăsă ziarul deoparte și urmări cu privirea străzile pe care trecea autobuzul. Coborând, se gândi că poate scăpa... Dumnezeule, cum putea fi atât de proastă, avea douăzeci și unu de ani, era adult... mama și prietenele ei nu prea citeau ziarele, ci se mulțumeau să clevetească, să joace cărți, probabil că nu vor vedea articolul...

Nu pot... nu vreau să mai dau totul pentru April...

De obicei, mama juca bridge sus, sau dacă nu avea cu cine să joace, juca singură... solitaire. Dar acum nu era așa. Mama îi deschise. Jane văzu sherry pe masă, iar obrajii mamei erau cam îmbujorați.

– Draga mea, zise mama, cu ochii strălucind de băutură, tocmai am deschis radioul și ce-am auzit? Jane a mea a luat premiul Auckland! Două sute de dolari! O, sunt atât de mândră!

Mama își turna sherry continuând s-o laude, accentuând că știuse dintotdeauna că fiica ei cea mică este foarte talentată, semănând mult cu dragul ei Paul, care... murise prea repede...

Și tot așa, repetă povestea pe care i-o repetase de zeci de ori. Ce greu îi fusese să crească singură două fete, nu una...

– Și mai ales o fată ca April. Vreau să spun, draga mea, că ajunge să te uiți la ea ca să înțelegi că trebuia să-i dau o șansă.

Jane, în timp ce o asculta, își aminti de Jeff de care se îndrăgostise, dar April, care trebuia întotdeauna să aibă o șansă, îl plăcuse și ea... mai apoi se plictisise de el și i-l înapoiase, numai că pe Jane n-o mai interesase...

– April este o fată deosebită...cred că înțelegi, draga mea.

– Mamă, o întrerupse Jane, deodată conștientă că avea să fie martora unei destăinuiri, ce vrei să spui?

Întrucât doamna Winter se trezi că nu-și găsește cuvintele pe moment, Jane îi reaminti:

– April are bani destui să-și facă o carieră la Londra.

– Dar ea nu este la Londra, draga mea.

– Va fi, săptămâna viitoare.

– Nu va fi, Jane. Obraznica ta soră a coborât la Colombo. N-a fost frumos din partea ei, dar a avut o șansă extraordinară.

– Ce șansă, mamă? A fost vreun muzical acolo, în Ceylon?

– Nu șansă muzicală, ci matrimonială, dragă. April a primit o ofertă grozavă.

Jane întrebă din nou.

– Ce șansă, mamă?

– Să se mărite, fetițo. Nu spune chiar limpede asta, dar mă rog, eu asta înțeleg...

Jane luă scrisoarea din mâna mamei sale. Și nu erau vorbe goale.

Bărbatul pe care-l cunoscuse sora ei vitregă avea mari posibilități... un comerciant portughez foarte bogat, care făcea multe exporturi. Se îndrăgostise de ea, iar April avea și ea impresia că-l iubește. Da, își aminti Jane, tot așa cum fusese și cu Jeff. Numai că acum exista un obstacol. Portughezii sunt foarte formaliști. Iar dragul ei Rodrigo, nu că ar fi ținut prea mult la etichetă, dar avea un unchi...

Rodrigo îi sugerase să aducă pe cineva din familie, iar mama crezu că o fată ca Jane s-ar prezenta respectabil. Cuvântul respectabil fusese scris de April. „Obișnuită sau ștearsă“ ar fi fost cuvântul potrivit.

– Când am citit scrisoarea, am izbucnit în plâns, continuă doamna Winter. Cum să se ducă Jane? Eu am niște economii, Jane are și ea ceva, dar tot nu ajungea. Apoi am auzit știrile și... draga mea...

– Nu mă duc, zise Jane. Voi folosi banii ca să pot studia în continuare.

– Spuneau la radio că ai câștigat premiul pentru publicitate pentru că April ți-a trimis Sinhalese Observer. Fără ea nu aveai cum să-l câștigi... și continuă tot așa.

Era un mod direct de a-i cere să-i dea banii lui April, să-i ducă ea însăși.

– Și cine știe? April ți-ar putea găsi și ție un bărbat bun, o dată ce se va mărita cu acest portughez.

Unul bătrân, chel și fără bani, așa l-ar vedea April pentru mine... se gândi Jane.

– Nu mă duc, mamă, nu mai insista.

– Draga mea, propria ta soră...

– Nu mă duc.

– Mândria familiei noastre...

– Nu mă duc.

– Jane, trebuie să-i dăm o șansă lui April!

Și tot așa.

Colombo... se gândi Jane în cele din urmă, învinsă de insistența mamei. Părea interesant... putea fi un început... pentru orice altceva dacă reușea să-și găsească o slujbă și să nu se lase măritată de April cu cine știe ce funcționăraș. Nu avea de ales; trebuia să se ducă, altfel nu mai avea un trai normal cu doamna Winter.

Plecând, scurta nefericirea ei și a doamnei Winter.

Dimineața, după o noapte de nesomn, mama începu din nou:

– Jane... Trebuie să...

– Gata, mamă, nu te mai obosi, mă duc!

– Jane, nu glumești?

– Am spus că sunt de acord să mă duc!

– Ești o fată nemaipomenită! Semeni mult cu Paul, dragul tău tată, numai că pe el nu... ei bine, sunt sigură că tu ești exact ce-i trebuie lui April, ești respectabilă, liniștită...

– O fată ștearsă.

– Ce să faci? Nu toate putem fi păsările paradisului ca sora ta, dar acum știu că vei avea satisfacția că i-ai dat o șansă lui April.

Da, că i-am mai dat o șansă lui April, bombăni Jane.

Privi în jur prin apartamentul destul de sărăcăcios în care trăiau. Dar cu pretențiile lui April, nu aveau de ales...

Pe moment, Jane se miră de mama ei. Și ea trăia tot în acest apartament sărăcăcios. Dacă ar fi folosit banii pe care îi aveau, în loc să se ducă în Ceylon, ar fi putut...

Dar ochii doamnei Winter străluceau de bucurie, nu-i păsa ce gândea ea: important era că rezolvase încă o dată problema lui April.

– Să fii foarte atentă și circumspectă, draga mea, cotcodăcea doamna Winter. Nu că n-ai fi de obicei, dar ești foarte tânără și așa se întâmplă când ești departe de casă.

– Doar mă duc să-i mai dau o șansă lui April! Nu-ți face probleme, mamă. Îi voi da lui April și această șansă. Dar mie cine-mi va da vreodată o șansă? se întrebă Jane.

***

Deși o femeie fragilă, doamna Winter deveni un vulcan. După ce dădu deoparte cărțile de ghicit care se aflau întotdeauna pe masă, se ridică să ia cartea de telefon.

– Trebuie să pleci cu avionul, draga mea, cu vaporul durează prea mult.

– Dar e mai ieftin, completă Jane.

Doamna Winter se încruntă. Da, poate că Jane avea dreptate, dar fiind vorba despre April, timpul era factorul important acum.

„Mamă, fă-o să vină, indiferent cum“, scrisese April. Iar dacă Jane se ducea cu vaporul nu ajungea înainte de două săptămâni. Pe când, dacă se ducea cu avionul...

Doamna Winter forma numărul unei companii aeriane.

– Mă întreb, continua ea, cât durează zborul până la Colombo. Deja vorbea cu agenția. Așa de mult? Acum, dați-mi detaliile pe care vi le-am cerut. De două ori pe săptămână? Vinerea și sâmbăta? Era marți dimineață.

Jane făcuse toate vaccinurile o dată cu sora ei, fiind forțată s-o însoțească, pentru că April era mult prea sensibilă, astfel că sfârșise injectându-se pentru a-i da exemplu acesteia.

Privindu-și mama, Jane observă că figura acesteia se transformase complet, căpătând o expresie greu de definit, asemănătoare groazei.

– Trei sute șaizeci de dolari? repetă acesta. Sunteți sigură că este suma pentru clasa economic?

Doamna Winter închise telefonul.

– Mă gândeam la tine, draga mea: ai acei două sute de dolari, plus banii de la tatăl tău, dar îți rămâne foarte puțin de cheltuit.

Sau de dat lui April?

În pofida insistenței Janei că toate firmele aeriene au cam aceleași tarife, doamna Winter găsi o alta. Jane ieși din apartament.

Dar pe la jumătatea scărilor își aminti că nu-i spusese domnului Everett despre premiu... nici despre ce trebuia să facă acum tocmai pentru că reușise să câștige premiul. Dacă nu pleca la April, Max Everett s-ar fi ocupat în continuare de ea. Dacă pleca, el trebuia să-i găsească un înlocuitor.

Domnul Everett se ocupa de organizarea petrecerilor, a tururilor de oraș, a conferințelor, punea la dispoziție ghizi, autocare... lista serviciilor pe care le oferea părea nesfârșită. Jane își petrecea trei seri pe săptămână ajutându-l la contabilitate, ca să nu mai vorbim de toată ziua de sâmbătă. Astfel, ea reușise să urmeze cursurile institutului Auckland, pentru că era foarte bine plătită în aceste ore, câștigând ca și cum ar fi avut o slujbă de la nouă la cinci.

Îl găsi pe domnul Everett ocupat cu niște bilete. Dar nu era ceva neobișnuit așa că imediat ce ridică privirea și o văzu îi spuse:

– Felicitări, Janey! Am citit ziarul. Sper că nu-mi vei spune că nu mai vrei să lucrezi pentru mine?

– Aș fi continuat să lucrez, dacă n-ar trebui să plec. Două sute de dolari nu sunt chiar o avere.

– Și atunci de ce nu vrei să mai lucrezi pentru mine? A, am înțeles, zise Max Everret. April are nevoie de tine, cine știe pe unde...

– Exact, zise Jane.

– Ce să spun, Jane? Mi-a părut bine c-ai fost colaboratoarea mea, dar dacă trebuie să pleci, ce pot să spun? Poate voi mai găsi pe cineva.

Jane îi spuse cât de scump era biletul până la Colombo.

– Colombo? Ceylon? Max Everett se uită la biletele de pe masă. Am chiar acum bilete pentru un charter pe ruta Air India, cu avion particular.

– Cu câte persoane?

– Este vorba despre un grup care se duce la o conferință. Au fost cincizeci la început, dar doi au renunțat. Unul dintre locuri l-am vândut altei firme, cu preț de lux.

Jane știa că aceste chartere pe care le exploata domnul Everett erau de lux, fără clasa economic, ceea ce însemna că domnul Everett nu-i putea oferi nimic.

– Te înșeli, Jane, zise el, privind-o speculativ, de parcă i-ar fi citit gândurile. Îți pot da biletul la jumătate de preț.

– Adică? întrebă Jane lipsită de entuziasm, așteptându-se la rata economică plus o mică diferență.

– O sută cincizeci. Ești mulțumită?

– Sigur că da.

– Lire, desigur.

– Dolari.

– Adică șaptezeci și cinci de lire? repetă Jane.

– Exact.

– Dar pe charterele pe care le exploatați asta reprezintă doar o treime din costul biletului.

– Meriți asta, pentru că mi-ai fost de mare ajutor. Cum stai cu vaccinurile?

– Le-am făcut pe toate împreună cu April.

– Cât vei sta acolo? Dacă stai sub o lună nu ai nevoie de viză.

Jane se uită pe lista pasagerilor pentru a-și reveni din șoc. Simțea că totul începe să se deruleze foarte repede pentru ea.

– Biletele astea sunt pentru Madras, zise ea, dornică să oprească repeziciunea cu care se derula totul. Dacă aș pleca pe ruta asta ar trebui să ajung întâi la Madras și de acolo la Colombo?

– Pentru o fată deosebită cred că pot alege o rută specială.

– Chiar dacă fata asta deosebită plătește doar un sfert din bilet?

– De ce nu? Oricum, costul biletului tău este acoperit de acel pasager din afara grupului, iar senhor Camoes nu discută suma pe care trebuie s-o plătească. Este un gentleman.

– Senhor, ați spus? Este spaniol?

– Nu, portughez.

– Ce coincidență! Iar eu trebuie să ajung la Colombo tocmai pentru că April...

– Jane, fugi acasă și fă-ți bagajele pentru că avionul pleacă la prânz. Între timp, eu o să-ți scriu toate actele certificatele, declarația valutară și restul.

– Domnule Everett, sunteți sigur că nu pierdeți prea mulți bani pe biletul meu?

– Mai rău îmi pare că te pierd pe tine, dragă Jane. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Mi-ați făcut cel mai mare serviciu, domnule Everett!

– Gata, acum fugi să-ți faci bagajele!

Pe drum spre casă, Jane se gândi că putea să nu-i spună mamei despre reducerea de preț, sau putea spune că-i redusese doar jumătate...

Dar Jane nu putea face asta, așa era ea.

De cum intră în casă, exclamă fericită:

– Pot să plec și asta la un sfert de preț!

– O, draga mea! exclamă mama, fericită.

Draga de April, se gândi Jane.

Începură împreună să împacheteze, timp în care Jane realiză că îmbrăcămintea ei demodată era total nepotrivită cu un avion de lux și că imediat ce ajungea trebuia să-și cumpere un costum civilizat, pentru a scăpa de cel de pe ea, care avea un guler alb, școlăresc.

De parcă i-ar fi citit gândurile, mama îi spuse îngrijorată:

– Nimeni nu va observa pe drum că nu ai un taior elegant, dar de îndată ce ajungi, April se va ocupa de tine. Sau o să-ți dea ceva de la ea, aveți cam aceleași măsuri.

Jane nu comentă.

O ceașcă de ceai, o ultimă privire prin apartament, apoi apăru Max Everett s-o ia, iar Jane o rugă pe mama să nu meargă cu ea la aeroport, aceasta îi repetă să fie circumspectă, să aibă grijă de April și Jane plecă.

– Te rog să-i transmiți toată dragostea mea păsării paradisului, lui April, zise mama. Și... Jane...

– Da mamă, o să fac tot ce o să pot.

– Îți mulțumesc, draga mea.

Jane se lăsă condusă la aeroport de domnul Everett care plecă imediat și o lăsă acolo pentru că avea o altă întâlnire. Întorcându-se brusc, Jane se confruntă cu cei mai negri ochi pe care-i văzuse vreodată. Tenul persoanei era măsliniu, părul îi era negru. Bărbatul foarte înalt era impecabil îmbrăcat și avea o mustață mică.

Era senhor Camoes, după cum îi spusese Max.

Capitolul 2

Toate formalitățile dinaintea plecării fuseseră îndeplinite... restul pasagerilor își ocupară scaunele, își rezemară capetele, își fixară centurile de siguranță. Toate acestea nu durară prea mult, dar tăcerea dintre Jane și bărbatul de lângă ea părea acum abisală.

Deodată, senhor Camoes spuse:

– Admițând că prezența mea este o surpriză și nu una plăcută, tot nu văd de ce sunteți atât de dezamăgită, senhorita. Omul făcu o pauză. Presupun că am dreptate.

– Dezamăgire? reuși Jane să repete.

– Dezamăgire, senhorita. Dumneavoastră sunteți acea senhorita, nu?

Jane îi răspunse înțepată:

– Nu vorbesc portugheza, dar eu sunt senhorita la care vă referiți.

– Eu sunt Camoes, Joao. Văd că scrie aici că vă numiți Winters.

– Da, miss Jane Winter.

Motoarele avionului se puseră în mișcare și acesta începu să ruleze pe pistă. Jane ar fi vrut să fie singură acum, să se bucure din plin de această călătorie, lucru care-i era imposibil, pentru că Joao Camoes n-o scăpa din priviri.

– Sunteți o domnișoară sofisticată, fără îndoială, zise el, studiind-o, impresionat de calmul ei. Tinerele din țara mea ar fi scos mii de exclamații în clipele acestea.

Avionul părăsi solul și Jane lăsă să-i scape o mică exclamație.

– Așa, zise el privind-o amuzat.

Lui Jane îi era ciudă că se trădase și se simți obligată să-i dea o explicație.

– N-am mai trăit un moment ca acesta. N-am zburat până acum.

– Vă cred, senhorita, sunteți și foarte tânără de altfel, zise el zâmbindu-i.

Jane începu să caute vorbele potrivite pentru a-l pune la punct pe acest individ cu deducțiile sale cu tot, dar el adăugă:

– Nu contează că nu aveți experiență în zborul cu avionul, pentru că eu, deși apreciez spiritul tânăr din țara dumneavoastră, cred încă în modul în care noi, portughezii, știm să ocrotim această vârstă.

– S-o ocrotiți sau să vă îmbulziți în jurul ei, domnule? Nu vi se pare că eu am trecut de vârsta la care ar trebui să fiu monitorizată?

– Dacă așa ar fi, senhorita, atunci m-aș îmbulzi în jurul dumneavoastră, dar ochii îmi spun că sunteți încă un boboc, zise el înclinând din cap, așa că permiteți-mi să am grijă de dumneavoastră.

Puțin jenată, Jane îl lămuri:

– Vă înșelați, domnule. V-aș putea reaminti numele meu? Este Jane, senhor. Un simplu Jane, senhor. Nu aveți și dumneavoastră acest nume în Portugalia?

– Un simplu Jane! se miră el. Vrei să insinuezi că ești o tânără neinteresantă, comună? Glumești, miss.

– Nu glumesc. Dar cu o soră ca April, cum se putea considera?

– În acest caz, nu înțeleg.

– Sunt o tânără obișnuită, senhor, care nu iese cu nimic în evidență. Mulțumesc pentru vorbele dumitale frumoase, dar ele nu schimbă lucrurile.

– Cu toate acestea calificativul de boboc de floare ți se potrivește, miss. Dar spune-mi, miss, n-ai lăsat nici o dragoste în urmă?

– Nu, inima mea călătorește cu mine.

– Așa, deci, zise el.

Stewardesele îmbrăcate în sariuri, se mișcau ca niște fluturi exotici prin decorul oriental.

Senhor o urmărea cu atenție.

– Semeni cu o maharani, miss.

– Iar dumneata cu un maharajah.

– În acest caz, lasă-mă să-ți ofer un vin roșu, miss, zise el, adresându-se stewardesei căreia îi precizã denumirea vinului și vechimea. Observ că tovarășii noștri de călătorie se simt foarte bine, continuă el arătând spre grupul deasupra căruia se ridica fumul țigărilor. Fumezi, miss?

– Mulțumesc, nu, zise ea, dar ceva din privirea lui, poate dezamăgire, o făcu să-l întrebe: păreți dezamăgit, dar cred că nu sunteți de acord cu tinerii care fumează.

– Ești foarte perspicace, miss. Așa este. Dar eu aș vrea să fumez.

– Dar puteți fuma, senhor Camoes!

– Poate nu vei mai fi de acord cu cererea mea când vei vedea că fumez o havană.

– Și șeful meu fumează havane și mie chiar îmi place aroma lor.

Senhor Camoes scoase o cutie cu havane din buzunar aprinse una, apoi o privi lung.

– Șef ai spus, miss? Dar până să-i răspundă, el continuă: a, da, ești australiancă și la voi femeile nu stau acasă, să lucreze dantelă.

– Așa cum probabil se întâmplă în Portugalia?

– Da, este destul de frecvent în Portugalia.

– Și este mai bine așa?

– Nu știu, admise el. Cândva, am crezut că este bine, dar acum, nu mai știu.

– A fost prima călătorie în Australia? îl întrebă Jane.

– Nu, este prima de care sunt conștient.

– Din ce motiv, senhor?

– Am devenit brusc interesat, foarte interesat.

– O femeie? întrebă Jane.

– Așa se pare.

Sosi vinul roșu, dar înainte de a le fi turnat în pahare, senhor îl gustă cu un aer critic.

– Da, merge, zise el.

Îi oferi un pahar lui Jane, apoi el luă un altul.

– Pentru cine să toastăm? Pentru tineri în general, sau pentru călătoarea care și-a luat cu ea și inima?

– Bine, să toastăm pentru călătoarea care și-a luat și inima cu ea, admise Jane. Ea nu voia să toasteze pentru cei tineri considerând ca depășise această vârstă.

Cu toate că n-o depășise cu mult... zgomotul făcut de motoare, atenția acordată de stewardese, conversația plăcută, fumul de havană, o făcură să închidă ochii. Îi deschise cu oarecare greutate când senhor făcu o observație și răspunsul ei fu cam vag. Apoi închise ochii din nou, simțindu-și pleoapele grele.

– Dar parcă spuneai că nu mai ești în prima tinerețe, miss. Iar un pahar de vin te-a făcut să adormi vreo patru mii de kilometri.

– Patru mii?

– Exact. Am ajuns la Darwin, unde facem o escală de douăzeci de minute. Vrei să facem o plimbare, să ne dezmorțim picioarele?

Invitând-o, senhor o și ajutase să se ridice.

Privind în jur, Jane realiză că avionul se cam golise.

Îl urmă pe senhor spre ușă, apoi spre zona în care se deplasaseră ceilalți pasageri. Jane observă că era destul de multă lumină afară, dar de fapt așa și trebuia să fie. Plecaseră de la Sydney la prânz, iar acest oraș era cu patru ore în urmă. Se felicită că nu făcuse nici un comentariu, astfel reușise să evite alte comentarii privind tinerețea ei sau lipsa de maturitate.

Senhor, care o privea ușor amuzat, observă că era derutată.

–Se va face întuneric doar când ajungem la Singapore. La Madras, senhorita, îți promit o lună mare, aurie și multe stele de argint.

Era prea cald ca să părăsească aeroportul și oricum n-ar fi fost timp pentru a vedea orașul, așa că Jane se mulțumi să admire suvenirurile pe care le puteau lua pasagerii dacă doreau, sau mai precis dacă aveau bani de ajuns. Ea nu intra în această categorie.

Atinse blana unui ursuleț koala, dar ochii îi erau la o brățară de opal pe care senhor Camoes o examina cu atenție. Oare era pentru femeia pe care o iubea?

Evident, nu. Sau așa îi explică el.

– Fac comerț cu pietre prețioase.

– Și aceasta este valoroasă?

– Da, dar nu are aceeași valoare pe care o are una neagră. Opalul negru este mai scump.

– Mie mi se pare asta mai frumoasă, zise Jane trecându-și degetele peste acea îngemănare de aur și opal.

– Da, zise el, opalul acesta ți se potrivește, miss. Niciodată să nu porți negru. Dar oricum, te rog să primești acest dar de la un portughez căruia îi place să facă daruri.

Uimită, Jane acceptă ursulețul.

– Nu trebuia să faceți asta, senhor, adăugă ea o scuză banală.

El ridică din umeri... așa cum mai făcuse după cum observase ea și curând fură invitați să-și reia locurile în avion.

Părăsiră Darwin, iar avionul lor care se îndrepta spre nord zbură multă vreme deasupra apei, pe care se vedeau multe insule, vase care treceau ca într-o procesiune.

Soarele apuse cu câteva ore înainte ca ei să ajungă la Singapore, într-un spectacol de roșu și auriu.

– Curând, spuse senhor, vei vedea luna și stelele, miss.

Jane nu-și amintea să-și fi exprimat dorința de a vedea luna și stelele.

Încet, noaptea se lăsă ca o perdea.

– Noaptea asta parcă a venit la comandă, zise senhor.

Li se servi o masă indiană apetisantă, cu mult curry, iar el îi sugeră să mănânce cât și cum dorea dacă i se părea prea exotic. Dar feliile de fructe tropicale, papaia și mango, îi plăcură.

– A fost foarte bun, spuse ea încântată.

– Ți-au plăcut noile savori, miss? Asta înseamnă că-ți va plăcea și India.

Numai că eu nu merg în India, se gândi ea. Ar fi trebuit să-i spună unde cobora, dar fără să știe din ce motiv, nu făcu asta.

– Vei coborî la Madras, miss? Adevărul este că dacă vrei să vezi India trebuie să vezi mai mult decât metropolele engleze.

– Metropolele engleze?

– Spun asta pentru că Madras este mai englezesc decât alte orașe din India. Este de înțeles pentru că a fost fondat de englezi. Bombay a fost fondat de compatrioții mei. Cu toate că sunt în India amândouă, există o diferență națională să-i zic așa, după trei secole.

– Este evident că preferați Bombayul dumneavoastră.

– Dar acolo trăiesc, miss! zise omul destul de surprins.

Dezorientată, Jane îl rugă pe senhor Camoes să-i vorbească despre Madras.

– Dacă ți-aș spune câte ceva, miss, aș strica tot farmecul. Nu vreau să te privez de frumusețea care te așteaptă pe Pantheon Road. Este un loc minunat... deși nu este al meu.

El se opri pentru că Jane îl rugă politicos să-i spună unde era locul lui despre care vorbea, dacă era în afara Portugaliei.

– Atunci, mai bine să vorbim despre Singapore, sugeră Jane.

– Singapore, Orașul leilor, da, ai dreptate, miss, este păcat că nu vei avea timp să-l vezi, deși aeroportul va fi mai luminat ca la Darwin și că acolo vei avea mai multe de cumpărat decât un urs și o brățară.

– Dar n-ați cumpărat brățara, senhor, îi reaminti Jane.

Stewardessa care sosi chiar atunci, îl împiedică să-i răspundă. Avionul ateriză.

Odată ce ieși din incinta aeroportului, Jane observă că senhor avusese dreptate când afirmase că va vedea luna și stelele. Era o noapte tropicală, cerul era plin de stele iar umbra părea violetă.

– Păcat că nu poți vedea grădinile botanice! Dar măcar pe dansatorii malaezieni nu-i pierde, miss.

Jane urmări un dans al degetelor și fu chiar bucuroasă când fură invitați înapoi în avion și astfel refuză o miniatură de jad care îi fusese pusă în palmă de unul din dansatori și pentru care ar fi trebuit să plătească, desigur.

– Nu te lași ușor impresionată de astfel de lucruri, miss, observă senhor.

Nu, se gândi Jane, este din cauză că nu am bani, atât. Strânse ursulețul în brațe cu drag, fericită să-i simtă blana moale.

Avionul se ridică din nou. Li se servi cafea și niște prăjituri. Senhor insistă să bea puțin vin, dar ea refuză categoric. Începu să-și adune lucrurile.

– Mai este până la Madras, o informă bărbatul.

Curând, stewardesa veni s-o ajute să se pregătească de coborîre pentru că se apropia Colombo.

– Dar aici nu este Madras, zise bărbatul care moțăise până atunci.

– Oprim la Colombo, sir. O oprire scurtă, puteți însă face cumpărături. Coboară doar miss.

– Dar parcă mergeai la Madras, miss.

– Cobor din avion la Colombo, senhor, îi răspunse Jane.

– Nu mi-ai spus asta, miss.

– Nici nu m-ați întrebat, senhor.

– Bănuiesc că te așteaptă cineva, miss.

– Asta este doar problema mea, domnule, îi spuse Jane mai încet pentru a nu fi auzită de stewardesă.

– Dar este foarte întuneric, miss. Aș vrea oricum să aflu de ce m-ai dus în eroare, miss. Oricum, repet întrebarea: te așteaptă cineva, miss?

– Da, răspunse Jane, mă așteaptă.

– Ești sigură, miss?

– Cât se poate de sigură.

Jane știa că n-o va aștepta nimeni, pentru că mai mult ca sigur mama uitase să-i telegrafieze lui April.

– Senhorita te voi conduce, chiar dacă nu vrei asta, decise el.

– Dacă veți face asta, participanții la conferință s-ar putea plânge că n-au știut de escala de la Colombo.

El nu-i mai răspunse. Adresă câteva cuvinte celor care veniseră în apropierea lor.

– Te așteaptă iubitul, domnișoară?

O scurtă privire o asigură pe Jane, dacă mai era nevoie, că April i-o făcuse din nou. Nu venise s-o ia de la aeroport. Poate va apărea mai târziu.

– Senhorita?

Vocea lui îi reaminti Janei că trebuia să ia repede o hotărâre; altfel, risca să fie întoarsă la avion și dusă la Madras sau mai rău, senhor rămânea la Colombo cu ea.

– A sosit prietenul meu, zise Jane. Mulțumesc pentru companie, senhor și pentru ursuleț.

– Dar unde-ți este prietenul, miss?

– Nu veți avea timp să vă cunoașteți.

Omul se înclină, luă mâna Janei pe care o sărută și plecă. Dar nu făcu decât câțiva pași și se întoarse.

– Nu mi-ai satisfăcut deplin curiozitatea, miss.

– Trebuia s-o fac?

– Da, aș vrea să te văd întâlnindu-te cu acest prieten.

Jane luă ursul în brațe, apoi, cu dificultate, pentru că senhor se afla pe urmele ei, depuse un sărut pe obrazul unui necunoscut aflat cu spatele spre ea. Când acesta se întoarse, îi șopti:

– Vă rog, domnule!

Omul se întoarse înțelese situația și-i spuse:

– Iubito, nu te-am văzut! Iartă-mă! O sărută și el pe Jane.

Senhor Camoes se întoarse și plecă.

***

O amintire vagă. Jane auzi zgomotul făcut de motoarele avionului și știu că acel charter de Madras pornise pe porțiunea finală. Dar îi era greu să realizeze că nu se mai afla în acel avion confortabil, în atmosfera plăcută, unde timp de câteva ore se simțise foarte bine.

Și asta nu însemna că nu-i plăcea atmosfera de la terminal, dar fiind într-un port mai mic decât Singapore, la o oră foarte matinală, locul era cam părăsit, lucru care o îngrijoră pe Jane. Se simți pe un tărâm străin, lucru pe care nu-l simțise până atunci.

– Senhorita Winter? se auzi chemată.

Jane își aminti atunci că portughezul cu care venise în avion i se adresase acestui bărbat, care încă mai era rezemat de perete, cu un aer indolent, ca atunci când îl văzuse prima oară. Își aminti că portughezul Joao Camoes îi spusese senhor Marsden.

– Terry Marsden, se prezentă bărbatul.

O privea întrebător și știind că-i făcuse favoarea de a o scăpa de Camoes se aștepta măcar la o reacție prietenoasă din partea ei.

– Jane Winter, zise Jane.

– Contesă? Ducesă?

– Miss, îl informă ea scurt.

– Nu la situația matrimonială mă refeream, zise omul zâmbindu-i.

– Sunt australiancă.

– Nici asta nu mă interesează prea tare, ci rangul. Cred că ar trebui să mă adresez cu Înălțimea voastră.

– De ce îmi puneți această întrebare?

– Pentru că v-am văzut cu contele Camoes, care preferă să nu se vorbească despre titlul său. De aceea am presupus că este însoțit tot de cineva cu sânge albastru.

– Acest domn m-a condus până la terminal, atât. Jane era convinsă că Terry Marsden o tachina, lucru care pe ea n-o amuza defel.

– Nu știu în ce măsură este de crezut...

– Pot explica... insistă Jane, sperând că-l va putea descuraja.

– Aștept, miss. Dar nu înțeleg ce se întâmplă, miss, m-ai ales, m-ai folosit, iar acum crezi că nu am dreptul să pun măcar o întrebare?

– Aștept să fiu luată de aici, zise ea.

– Nu ți se pare puțin cam târziu? Crezi că va mai veni cineva la această oră?

– O aștept pe sora mea. Privind în jur, Jane se simți dintr-o dată părăsită.

– Nu-ți face probleme, miss. Va veni. Între timp, să bem o cafea.

O conduse spre terasa unde un chelner îi privi cu indiferență.

– Până dimineață nu mai aterizează nici un avion, zise Marsden, ridicând din umeri, apoi aprinzându-și o țigară.

Privindu-l, Jane nu putu să nu se întrebe ce căuta acolo la acea oră. Probabil el anticipase întrebarea ei, așa că spuse:

– Sunt jurnalist.

– Reprezentați cumva ziarul Observer?

– Văd că știi câte ceva. După privirea dumitale, aș fi spus că ești nouă pe malurile Perlei.

– Ale Perlei? repetă ea.

– Ceylonul este supranumit Perla, nu știai? Mie nu-mi place prea mult, este doar un loc în care trebuia să mă aflu. Dar vei auzi mai mult, chiar dacă nu te interesează. De ce te afli aici, miss?

– Am venit să-mi vizitez sora.

– Cea care n-a apărut?

– Exact.

El se încruntă.

– Este căsătorită?

El voia să afle desigur dacă numele lui April era tot Winter.

– Sora mea nu este căsătorită. Dar de ce afirmați că ar fi trebuit s-o cunoașteți prin natura meseriei?

– Pentru că asta fac. Aștept avioanele, scriu despre oamenii interesanți.

– Dar April nu...

– Adică sora dumitale nu este VIP, ca dumneata. Răspunsul meu este că oricine este condus la terminal de contele Joao Camoes cu care aparent a călătorit în avion, desigur unul de lux, nu poate fi altceva decât un VIP.

Jane oftă și pentru că nu avea de ales îi spuse povestea surorii sale April și motivul pentru care aceasta o chemase.

– Bine să zicem că te cred, dragă Jane, zise Terry, dar te voi crede definitiv când îmi vei spune de ce a trebuit să-l îndepărtezi pe conte? Și de ce te-ai folosit de mine pentru asta? Tocmai de mine?

– Nu înțeleg, spuse Jane.

– Vei înțelege, dacă vei sta mai mult timp aici. Fiecare oraș are oaia sa neagră: aici, dragă Jane, eu sunt ticălosul numărul unu.

– Adică nu aveți o reputație prea bună?

– Ești o fată isteață, zise Terry.

– Dar asta nu-l poate afecta pe senhor, zise ea. El locuiește la Madras.

– Colombo, o corectă Terry.

Portughezul spusese că nu locuia la Madras dar știa totul despre acest oraș...

– Avionul se îndrepta spre...

– Familia Camoes și-a concentrat întotdeauna activitățile în Ceylon.

– Cred că sunt mulți portughezi aici.

– Da, pot să-ți spun și numărul lor. Sinhalese Statistics este o ramură a ziarului la care lucrez. Am fost unul dintre cei mai buni jurnaliști de la... dar cred că nu te interesează, cu toate că ai figura asta de copil fugit de acasă și pe undeva te simt foarte apropiată de mine... oricum, te voi ajuta s-o găsești pe fata despre care spuneai. Ai adresa?

– Este aici în poșetă, răspunse Jane. După ce i-o întinse, acesta pufni disprețuitor.

– Este ceva de mijloc. Standard, de fapt. Este un hotel respectabil, dar atât.

– Atunci April nu se simte în largul ei aici.

– Poate că este ceea ce-și poate permite. Bine, o s-o găsim pe April zise el și după ce plăti cafeaua o conduse din nou spre terminal.

Mulți localnici dormeau pe unde apucaseră, sub copaci, pe alei, alții erau încă treji la ora aceea făcând comerț, iar când o văzură pe Jane dădură buzna spre ea cu tot felul de suveniruri din lemn, elefanți sculptați, fluiere, poșete croșetate.

Insistau să cumpere ceva, iar Jane se înfioră gândindu-se cum s-ar fi descurcat fără acel bărbat lângă ea. Abia acum înțelese de ce era senhor Camoes atât de îngrijorat de faptul că era singură în zona aceea.

În cele din urmă, făcându-și loc printre localnicii agasanți, Marsden reuși să-i croiască drum spre un taxi.

Șoferul ca și chelnerul, era pe jumătate adormit, dar hârtia de zece rupii pe care i-o flutură Marsden pe sub nas îl trezi imediat și porni motorul să-i ducă la hotelul Ranick.

Porniră pe străzi întunecate cu piețe luminate pe alocuri, unde, la fel ca la aeroport, comerțul se desfășura fără întrerupere la această oră din noapte, iar oamenii erau abia treziți din somn.

– Ai dormit vreodată sub cerul liber? o întrebă Marsden.

– Adesea, dar în alte condiții.

– Adică aveai o saltea, pernă, și altele. Dar stelele nu erau așa de mari.

– Nu, nici luna nu era atât de aproape. Întotdeauna vremea este așa de frumoasă?

– Climatul este tropical, musonic. Nu ai nevoie de lucruri groase aici, decât dacă urci la înălțime mare, să te răcorești. Coasta, valurile, au propria lor istorie.

– Vrei să spui că s-a schimbat mult Ceylonul? Sunteți englez, domnule Marsden?

– Te rog să-mi spui, Terry, Jane. Da, sunt englez. Mai sunt câțiva pe aici.

– La fel de nefericiți?

– Sunt nefericit de felul meu, nu din cauza Ceylonului. Ceylonul are cele mai frumoase peisaje

din lume, crede-mă, Jane. Îți amintești cadrul natural din filmul River Kwai? Sau Elephant Walk? Așteaptă să vezi muntele Lavinia, cocotierii, un adevărat paradis tropical. Dar tu nu ai nici nu motiv să fii ca mine. Uite, am ajuns la Ranick.

Jane văzu o clădire care nu se remarca prin nimic.

Bărbatul de lângă ea îi citi gândurile.

– După cum ți-am mai spus, este un hotel onorabil, dar atât, fără pretenții. Iar dacă sora ta are gusturi de Ritz...

– Nu-mi vine să cred că stă aici, se confesă Jane.

– Să mergem la recepție, să aflăm.

După câteva minute, se întoarse spre ea intrigat.

– N-a stat aici nici o zi. Nu s-a înregistrat nici un Winter.

– April este sora mea vitregă, o cheamă Winthrop.

– Trebuia să-mi spui!

După ce se interesară din nou la recepție li se spuse că miss Winthrop părăsise hotelul chiar după-amiaza aceea; plecase spre Shangri La.

Capitolul 3

Terry o conduse pe Jane înapoi la taxi, timp în care ea se gândi imediat că nu avea cu ce să plătească. Punându-și degetul îngălbenit de nicotină pe mâna ei, Terry zise:

– Nu-ți face probleme, plătesc eu. Asta este ocupația mea, să cunosc toate persoanele importante care aterizează aici.

– Ai cunoscut-o și pe April, nu-i așa?

– Am văzut-o, încuviință el. Europenii care ajung pe aici sunt în număr destul de mic așa că nu puteam să nu observ tânăra aceea cu ochii de culoarea turcoazului.

– Fără îndoială, după descriere este April.

Când se întoarseră la taxi, Terry îi spuse șoferului să-i ducă la Shangri La, iar omul porni imediat spre o zonă a orașului ceva mai favorizată.

– După cum vezi, sora ta a ales un hotel mai de soi acum, zise Terry, aruncându-i o privire speculativă.

Dar Jane nu-l luă în seamă; gândurile ei se îndreptau acum doar spre April.

Nu-și închipuia de unde luase sora ei banii pentru a plăti un hotel mai scump.

– Unde ai văzut-o pe April? îl întrebă Jane.

– Mă ocup și de cei care vin cu vaporul. Ea a sosit cu Fairhaven, dacă-mi amintesc bine.

– Nu trebuia să ajungă în acest loc, oricum. Nu știu de ce a coborât tocmai aici.

– Nu-ți imaginezi? Poate din dragoste... nu știu unde s-au cunoscut, cum s-au cunoscut, nici măcar numele lui nu-l știu.

– Probabil s-au cunoscut când a coborât April să vadă portul.

– Dar n-ar fi avut timp...

– Să se îndrăgostească?

– Nu, pentru ca April să ia o decizie atât de importantă încât să coboare de pe vapor, la jumătatea drumului.

– Depinde de perspectivă.

– Dar tu de unde vii? Cum ai ajuns aici? Nu cred c-ai venit aici de plăcere. Ai venit în cruciadă, să-ți salvezi sora? Lași impresia c-ai câștigat o bătălie, nu semeni de loc cu sora ta.

– Se poate; suntem surori vitrege. April este pasărea paradisului după cum spune mama, iar eu o micuță pitulice.

– Nouă, englezilor, ne plac mai mult acestea din urmă. Dar din păcate, tu ai pornit-o cu stângul venind aici.

Jane se uita un pic cam dezorientată la hotelul în fața căruia oprise taxiul; era faimosul Shangri La.

Ranick fusese un hotel respectabil, dar acesta părea grandios, ca un palat. Era impozant, flancat de palmieri, avea lumini discrete, fântâni discrete, o orchestră care cânta în surdină, chelneri îmbrăcați în costume negre dar cu sandale în picioare.

– Vino, o îndemnă Terry. Imediat o să apară sora ta, cu ținuta ei de ducesă.

– De unde știi?

– Eu i-am prezentat-o lui Rodriguez.

– Tu? Cum asta?

– Foarte simplu, ea m-a rugat s-o fac.

– Ea... dar Jane nu continuă. Roși, amintindu-și că acesta era felul de a fi al lui April; îi plăcea să se folosească de alții.

Îmi pare rău, zise Jane.

– De ce să-ți pară rău? Ei i-a făcut plăcere. Lui, la fel.

– Și ție?

– Pe mine m-a amuzat.

– Amuzat? repetă Jane.

– Da, dacă ai fi văzut ce figură a făcut sora ta când Rodriguez i-a spus, ca un gentleman ce este, foarte aplecat spre sexul frumos, că i-a fost prezentată de un ticălos.

Jane murmură.

– Dar nu este așa, nu? Pari un om de treabă.

Terry o privi foarte grav, așa cum nu-l mai văzuse până atunci.

– Mulțumesc, Jane. Apoi, îndreptându-se de spate adăugă: poate că nu ești o ducesă, dar eu așa te văd. O luă de braț și păși împreună pe covorul roșu.

La recepție, el întrebă:

– Miss Winthrop.

– Desigur, domnule, apartamentul Curcubeul, de la etajul 3.

O, murmură Jane, nu un apartament!

Dar între timp, aruncând o privire prin hol, o zări pe April într-un colț; părea că ascultă orchestra. Dar Jane, cunoscând-o bine știa că nu-și ascultă decât gândurile, că nu acordă atenție decât propriei persoane, sau efectului pe care-l are asupra altora, dacă vreunul dintre cei prezenți merita să-și fluture acele gene fabuloase pentru el, sau să-și scuture coama de păr roșu.

Totuși, era sora ei vitregă, pasărea paradisului.

Terry o văzuse și el... cum putea să nu observe o femeie atât de frumoasă, de elegantă?

– Vino, Jane, zise Terry.

Când se apropiară, April ridică privirea spre ea, făcu un gest amuzant, de uimire, de parcă abia atunci și-ar fi adus aminte:

– Draga mea, am uitat complet... apoi îl privi pe Terry. Stai jos, stați jos. Jane, ia loc, ne vede lumea.

Obosită după o astfel de călătorie, Jane spuse:

– Dar nu asta vrei?

– Jane cum mă poți pune într-o situație atât de jenantă sosind aici cu el!

– Vrei să spui că este un ticălos?

– Aici, în Colombo nu este bine văzut. Nu cred că mi-ai făcut un serviciu, aducându-l aici cu tine.

– Dar tu ce cauți aici? o întrebă Jane.

– Știi foarte bine de ce am venit aici. Sunt ca și măritată cu un reprezentant al celei mai bogate familii din toată India și Ceylon.

– Și atunci cum stai aici singură, neînsoțită? Portughezii sunt foarte atenți la aceste aspecte... o atenționă Jane.

April făcu un gest care însemna că nu avea să fie singură mult timp.

– Roddy nu se uită la astfel de lucruri. Lui îi place viața de societate ca și mie; ne iubim foarte mult.

Jane îi luă mâna în palmele sale.

– Mă bucur. Dacă Rodriguez este atât de deschis, de ce te mai deranjează că Terry Marsden a apărut în

seara asta cu mine aici? Mai ales că te-a ajutat să-l cunoști pe acest Rodriguez al tău.

April se bosumflă.

– Terry Marsden este unul dintre cei respinși de societate, Jane. Roddy nu are nimic împotriva lui, de fapt, doar că după ce ne-am cunoscut, mi-a spus că nu este acceptat de societatea de aici. Nici măcar familia lui Roddy nu-l acceptă, mai ales unchiul lui.

– L-ai cunoscut pe acest unchi?

– Deocamdată nu, pentru că nu este în Colombo. Roddy este puțin nesigur de el, dar eu nu sunt. Știi că dintotdeauna m-am priceput să rezolv relațiile cu rudele mai bătrâne. April începu să râdă. Dar nici nu vreau să pornesc cu stângul în relația asta iar sosirea ta aici cu acest Marsden tocmai asta a făcut.

– Îmi pare rău, zise Jane, dar se pare că ar fi fost de preferat să stau toată noaptea în aeroport.

– Dragă, te-ai fi descurcat și singură.

– Unde să mă fi dus? La Ranick?

– Hotelul ăla era îngrozitor. Roddy a fost imediat de acord că trebuie să mă mut. Am fost puțin dezamăgită când el n-a...

Jane știu imediat ce nu voia să spună April.

– De unde iei banii pentru acest hotel?

– Nu de la Roddy, desigur. Nici de la altcineva. Adică, în situația în care sunt acum trebuie să fiu foarte circumspectă.

Jane se uită la sora ei vitregă. Se vedea că era dezamăgită că Rodriguez nu sărise imediat să plătească nota. Dar dacă nu plătea Rodriguez, atunci cine?

– April, ai cântat pe vapor? Cum ai câștigat bani?

– M-au acceptat aici fără să-mi ceară banii. Faptul că eram însoțită de Roddy a fost de ajuns. Și nici nu par vreo sărăntoacă. Dar nu-ți face probleme. Unchiul lui Roddy este teribil de bogat: afaceri cu ceai, cafea, mirodenii, cauciuc, mahon, și bijuterii.

– April, o întrerupse Jane, chiar îți place Rodriguez?

– O, da, îl iubesc. Dar nu pot să neg că mă simt atrasă mai mult de averea lui.

– Când urcăm va trebui să discutăm despre bani, April, zise Jane. Nu-mi place cum te-ai hotărât să trăiești aici.

– Da, trebuie să discutăm. Cât mi-ai adus, Jane?

– Nu prea mult. Dar eu unde voi dormi? începu Jane.

– Aici, prostuțo, doar este un apartament!

April se ridică și porni grațios înainte pe hol. Ajunseră la etajul trei, unde April o lăsă pe Jane înainte.

De cum intrară în acel apartament de lux, April se aruncă pe pat.

– Spui că n-ai adus prea mult? Cât de rele sunt veștile pe care mi le aduci?

– Rele, confirmă Jane.

Dar April nu era îngrijorată, așa cum credea Jane.

– Am sperat la mai mult, dar asta este. Biata mama, dacă din două încercări nu câștigi nimic, la ce bun să mai încerci?

Jane se gândi că ar fi putut să-i amintească lui April că doar, ea Jane, primise o mică moștenire de la tatăl ei.

– De un singur lucru să fii sigură, Jane, zise April. Lucrul ăsta nu mi se va întâmpla și mie. Îmi place Roddy, iar tu Jane va trebui să mă ajuți să impresionez familia. Roddy spune că este important să facem totul așa cum trebuie. După ce ne căsătorim, intenționăm să părăsim Ceylonul. Este o zonă prea limitată...

– Cum limitată? Cu toate acele locuri minunate de vizitat, plantații, acele...

– Mă refeream la societate, prostuțo. Lisabona este un oraș mai mare, cu mulți turiști, cu viață. Oricum, tu vei fi ajutorul meu. Jane, îți mulțumesc că ești așa cum... ești.

– Adică...anostă... searbădă...

– Jane, te iert c-ai apărut cu acel Marsden... Nu este bine că nu te-ai orientat chiar de la început, dar ar fi o catastrofă să continui așa...

Nici Jane nu voise să pornească cu stângul. Iar teama i se accentuase când descoperise că bărbatul de lângă ea era portughez.

Apoi, fără să vrea, își aminti că acel Camoes avea filiale în India, la Bombay, Calcutta, dar sediul afacerilor lui era la Ceylon.

– April? April? repetă ea. Cum îl cheamă pe Roddy al tău?

– Rodriguez, cum să-l cheme?

– Și prenumele?

April începu să chicotească.

– Nu pot să-l pronunț corect. Ce grozăvie! Mă mărit cu el și nu pot să-l strig pe nume! Ha! ha! Da, îl cheamă Carreras. Iar eu voi fi doamna Carreras și o să locuiesc într-o casă superbă pe avenida. Jane, ai adormit?

Jane răsuflă ușurată că pe Roddy nu-l chema Rodriguez, așa cum se temuse ea.

***

Se trezi cu o stare de spirit foarte bună; pe noptieră o aștepta un suc de lămâie verde, cafea, frișcă și pâine prăjită. Se mai afla pe tava de pe noptieră și niște dulceață, unt. Ce bine este să fii tratat ca și când ai fi bogat! se gândi Jane.

April ieși din baie mai frumoasă ca oricând, machiată cu grijă. Se așeză pe patul Janei, unse cu unt o felioară de pâine și o mâncă.

– Dacă ți-e foame, sun să ne mai aducă.

– Dar micul tău dejun unde este?

– Eu voi lua micul dejun cu Roddy, pe terasă. De data asta nu te pot lua cu mine pentru că Roddy a lipsit două zile și avem de discutat.

– Unde a fost?

– La Madras.

Jane îi zâmbi, spuse ceva despre dragoste, iar când April o invită să apară pe la sfârșitul mesei arătând foarte bine, încuviință.

Apoi April se uită la hainele ei și pufni dezgustată.

– Mama n-ar fi trebuit să te lase să vii aici așa îmbrăcată, Jane.

Era prima oară că April o menționa pe mama lor.

– Vei găsi ceva de îmbrăcat la mine. Nu este cazul să intri în panică. Pe mine mă așteaptă o zi grea, așa că scutește-mă de comentarii. Împrumută ceva de la mine. Roddy s-a dus la unchiul lui, așa că au discutat despre mine. Dar imediat ce voi deveni senhora Carreras, voi lăsa toate problemele în urmă. Acest unchi de care depinde Roddy, mă cam calcă pe nervi. Nu depinde material de el, ci prin tradiția familiei. Trebuie să-l ducă în spate tot timpul.

Privind-o pe April, Jane se înfioră. April era prea tânără și frumoasă, dar iată că-și făcea calculele la rece.

– April, nu-mi place ce faci, zise ea.

April o privi lung, apoi plecă lăsând în urmă o dâră de parfum.

Jane oftă, apoi după ce lăsă să mai treacă un timp, se îmbrăcă într-o rochie verde pal a lui April și porni spre terasă. De departe, văzu că sora ei nu părea prea fericită.

Când o văzu, Rodriguez se ridică s-o întâmpine, îi oferi scaunul lui în timp ce aștepta să se mai aducă unul. Dar văzând că acesta nu-i era adus imediat, murmură o scuză și se duse după scaun.

– Nu ți se potrivește verdele ăsta, Jane, o atenționă April. Te face și mai negricioasă.

– Nu putem fi amândouă păsările paradisului, April.

– Ce zici de Roddy? o întrebă April după ce făcu o grimasă.

– Pare drăguț. Înalt, măsliniu, tânăr, curat.

– Din nefericire, nu am o veste prea bună. Unchiul lui se întoarce astăzi la Colombo și va trebui să-l cunosc, Jane. Sper că mă vei ajuta.

– Și tu?

– Aș vrea să-l pun la punct. Nu suport că Roddy se tot cramponează de el. Cred că este un obicei portughez. Roddy este foarte respectuos cu el. Dar o dată ce voi fi senhora Carreras... a, uite-l pe Roddy!

În spatele lui Roddy venea un chelner cu un scaun. Tânărul portughez se așeză.

– Mă bucur c-ai venit, Jane, zise el. Iar acum, măcar o cafea să bem împreună.

Vorbiră despre multe lucruri, dar mai ales despre Ceylon, despre festivalurile naționale și internaționale, iar Jane nu se sfii să-i pună întrebări despre ruinele fostelor orașe din zonă lucru care se pare c-o pasiona.

– Unchiul știe mai mult decât mine; trebuie să-l faci să-ți vorbească despre Anuradhapura, vechea capitală.

April, care se plictisea, se scuză ca să-și refacă machiajul.

– Sora ta are impresia că unchiul meu este vreun Matusalem, zise Roddy vădit tulburat.

– Când ai doar douăzeci și doi de ani, toți ceilalți ți se par bătrâni.

– Dar tu ești mai mică decât ea.

– Nu cu mult.

– Și nu gândești la fel?

Jane zâmbi stânjenită.

– Are vreo importanță?

– Nu, pe mine mă îngrijorează atitudinea lui April față de unchiul meu. Am impresia că nu realizează, nu apreciază, nu înțelege că...

– Cred că exagerezi puțin, îl opri Jane, încercând să zâmbească. Așa este April. Nu face asta intenționat.

April se întorsese la masă, scuturându-și coama de păr blond-roșcat.

– Este atât de frumoasă! zise Roddy cu regret în glas.

– Da, pasărea paradisului, cum o numește mama.

Roddy o felicită pe April pentru că avea o soră ca Jane.

– Unchiul meu va fi plăcut impresionat, zise el. A fost o idee grozavă să aduci un membru al familiei tale aici, April. Când o va vedea pe Jane la aeroport...

– Dar eu nu merg la aeroport. Nici nu se gândea să ajungă acolo. Amintirile erau prea recente și dureroase. Parcă-l vedea și acum pe Joao Camoes întorcându-se la avionul de Madras.

– Ba o să vii cu noi, fără discuție! spuseră April și Roddy într-un glas. Este foarte important ca April să fie însoțită. Mai ales de o doamnă.

– Dar îl pot cunoaște la hotel, insistă Jane.

– Nu se cade, Jane. Și ai promis....

Cu un oftat, Jane acceptă.

April se duse să-și schimbe rochia pentru întâlnirea cu unchiul lui Roddy.

– Voi îmbrăca un costum de mătase, anunță ea.

Jane se gândi că nu exista o asemenea piesă de îmbrăcăminte în garderoba surorii ei.

După plecarea ei Roddy o duse pe Jane să vadă lacul cu lotuși, pentru că Jane nu văzuse aceste flori, citise doar despre ele.

Jane nu se mai putea dezlipi de acel loc fermecată de frumusețea florilor cu petalele de satin.

– Îți place soarele, Jane? o întrebă Roddy.

– Îl ador!

– April se plânge că este prea puternic. Vrea să locuim în Portugalia după căsătorie.

– Și?

– Vom vedea. Depinde...

El nu mai spuse de ce depindea situația lor, iar Jane schimbă vorba, insistând să nu meargă la aeroport.

– De ce îți displace atât de mult aeroportul, Jane?

Am ajuns cu mult după miezul nopții acolo și nu m-a întâmpinat nimeni cunoscut.

– Dar este vina ta, Jane, că nu i-ai spus lui April când vii!

– Dacă n-ar fi fost domnul Marsden...

Rodriguez se încruntă iar Jane întrebă:

– De ce reacționați astfel la acest nume? Lui April parcă i-a căzut cerul în cap când l-a văzut!

– Personal nu am nimic împotriva lui, dar se spun multe lucruri urâte despre el. Iar eu și April trebuie să fim atenți.

– De ce? Doar vă iubiți! Vă veți căsători. Ce altceva te îngrijorează în legătură cu April?

– Destule, admise Rodriguez.

Jane nu putea înțelege atitudinea surorii sale, dar nici pe a lui Rodriguez. Era tânăr, dar părea că se teme de ceva... că este precaut... de parcă asta i-ar fi afectat relația cu April.

Jane era conștientă că Rodriguez o privea insistent. Nu mai apucă să zică nimic pentru că April, frumoasă ca o zână, își făcu apariția în capul scărilor. Costumul de mătase era roz și i se potrivea de minune.

În timp ce Rodriguez se lupta să-și găsească vorbele potrivite Jane urcă în apartamentul lor unde găsi un costum gri deschis cu un guler alb de mătase întins pe pat pentru ea.

Porniră toți trei spre aeroport, într-o atmosferă nu prea relaxată: April era bosumflată, Rodriguez preocupat și nu prea dispus la discuții, iar Jane ura să meargă din nou la acel terminal.

Rodriguez parcă mașina și intrară în aeroport. La lumina zilei părea cu totul diferit de ce văzuse Jane noaptea. Ea evită să privească spre terasa unde băuse cafea cu Terry.

–Zborul 17 de la Madras... se auzi vocea, iar Rodriguez spuse: asta este. Este o cursă internă.

Jane nu se simțea deloc bine, gura îi era foarte uscată, palmele îi erau umede.

– Jane, nu arăți prea bine! Nu trebuia să stai la soare, auzi vocea lui April.

– Nu am nimic, mă simt destul de bine, murmură ea, conștientă că pălise văzând cine venea spre ei.

Același bărbat înalt, brunet, cu tenul măsliniu și mustață. Era mai înalt, mai puternic, musculos și mai atrăgător decât nepotul său.

– Am crezut că unchiul tău este bătrân! exclamă April.

Acesta se apropie, luă mâna lui April și o sărută. Acesta era bărbatul pe care April voia să-l pună la punct, imediat ce se căsătorea cu nepotul său.

De data asta, April fu pusă la punct rece, formal, dar politicos. Senhor Camoes o privise fără grabă apoi luase mâna Janei. Ochii li se întâlniră...

Capitolul 4

Se aflau în mașina lui Rodriguez, de data asta.

Jane nu-și mai amintea nimic din ce se întâmplase după ce Camoes îi dăduse drumul la mână, întorcându-se spre nepotul său.

Observă cu coada ochiului un hamal care ducea valizele lui Camoes, apoi parcă auzi glasul lui April:

– Mașina este acolo... April fusese foarte nesigură pe ea... pentru prima oară i se întâmpla asta.

Pe când traversau terminalul, Jane îl văzu pe Terry Marsden, care le făcu semn cu caietul de însemnări. April se crispase. Rodriguez îi răspunsese la salut, dar Camoes abia înclinase capul. Din nou, Jane nu mai înțelegea nimic.

Rodriguez era ocupat cu valizele unchiului său, April ezita.... lucru pe care-l făcea pentru prima oară în viață... neștiind dacă să se urce alături de Roddy sau să stea în spate...

Iar Joao Camoes urma să stea în spate, s-o cunoască pe April? Sau să stea în spate cu Jane, lăsând-o pe April în față cu loodnicul ei?

Dar senhor nu făcu nimic din toate astea. Ajută cu politețe doamnele să urce în spate, apoi se așeză lângă nepotul său.

O scurtă privire aruncată surorii sale o făcu pe Jane să-și amintească de acea încordare care o mai văzuse pe chipul acesteia, când Jane îl adusese pe Jeff în casa lor...

April îi privea pe cei doi bărbați din față și nu trebuia să fii un mare cunoscător să-ți dai seama că-i compara, iar concluzia o făcuse să se încrunte.

Jane nu putea să nu facă același lucru. Joao Camoes era mai înalt, mai puternic, mai matur. Era sigur pe sine, părea înțelept, superior.

Jane observă că pe fruntea lui April erau acum trei cute adânci.

Jane încercă să se concentreze asupra peisajului, era doar într-o țară nouă, necunoscută, dar privirea îi revenea mereu asupra celor doi bărbați din fața ei.

Senhor Camoes începu să vorbească în portugheză cu nepotul său, desigur după ce le ceru permisiunea.

– Trebuie să discutăm probleme de afaceri, se scuză el. O pot face mai ușor în limba noastră.

– Nici o problemă, răspunse April, căreia îi fusese adresată scuza.

Jane nu zise nimic pentru că nici nu se uitaseră la ea.

April începu să se uite în oglindă, ajustând câte ceva nepotrivit. Când senhor Camoes se întoarse spre ea să-i vorbească, era din nou liniștită, perfectă, surâzătoare.

– Vom merge la hotelul unde stai, să luăm masa acolo, zise Camoes. Unde stai, senhorita?

– La Shangri La, răspunse April.

Camoes nu se încruntă auzind numele hotelului, dar cele două surori observară ceva enigmatic în privirea lui.

April își umezi buzele înainte de a spune ceva. De fapt nu știa clar cum interpreta acel domn faptul că stătea la acel hotel: era bine, indiferent, sau trebuia să formuleze scuze.

Când ajunseră și cei doi bărbați, înmânară cheile valetului să parcheze mașina cele două rămaseră puțin în urmă, dar nu-și spuseră nimic de teama de a nu fi auzite.

În cele din urmă, Roddy se duse să ceară să li se aranjeze o masă specială pentru patru persoane. April îl urmă iar Jane, care indiferent de situație nu se putea opri să admire florile, se simți deosebit de atrasă de unele în formă de inimă. Ridicând privirea întâlni ochii lui Joao Camoes.

– De data asta, n-ai mai ars de nerăbdare să-ți vezi prietenul, pe Marsden, senhorita Winter. Sper că nu sunteți supărați?

Jane abia apucă să rostească un „nu“ scurt înainte ca April să se întoarcă aducându-l și pe iubitul ei, Roddy. Dar chiar dacă ar fi avut timp, ce-ar fi putut să-i răspundă?

În cele din urmă, le serviră mâncare despre care Jane avu impresia că este mai simplă, dar mai meticulos servită. Chelnerii se mișcau încet cu grijă, cu atenție. În final, aceștia primiră o bancnotă de care părură mulțumiți.

La început, discuția dintre cei patru a fost mai generală dar apoi s-a calat pe subiecte pertinente.

Senhor Camoes a întrebat-o pe April cum a ajuns la Colombo, părând foarte interesat când ea i-a spus numele vaporului cu care a sosit.

Jane își dori cu disperare să-i fi spus cumva lui April că venise în același avion cu acest domn, de care depindeau atâtea.

– M-ați putea scuza? Aș vrea să urc în camera mea, mă simt obosită.

Cei doi gentlemani protestară formal, April la fel, pentru că se simțea mai bine acum când putea manipula atenția a doi bărbați.

Dar când urcă, după vreo jumătate de oră, April nu părea prea mulțumită.

– Nu știu ce să cred, Jane. Tu ce părere ai? Oricum, Joao Camoes nu este ceea ce mă așteptam. Nu ceea ce mi-a spus Roddy. Joao este un bărbat matur, ceea ce îmi place mai mult. Iar el m-a plăcut.

– Asta va fi de bun augur pentru tine și Roddy.

– Nu la asta m-am gândit. Jane, va trebui să mă ajuți.

– Cum?

– Să afli rolul lui Joao în această firmă. De fiecare dată când i se adresează, Roddy folosește apelativul“ sir“.

– Ar putea fi un apelativ de politețe, sugeră Jane.

Jane profită de ocazie.

– April, eu l-am cunoscut pe senhor Camoes. Am venit cu același avion.

– Se pare că nu l-ai impresionat prin nimic, nici nu te-a recunoscut!

– Ba da, mi-a vorbit despre Terry Marsden.

April se întoarse deodată furioasă spre ea.

– Ce vrei să spui? Spune-mi totul. Vrei să spui că ai apărut cu Marsden în fața acestui bărbat?

– Am avut locuri învecinate în avion.

– Așadar ai făcut tot posibilul să mă pui de la început într-o lumină proastă, nu? Prin acel Marsden!

– De ce pe tine? Eu m-am pus într-o situație dificilă!

April păru că se înseninează, acceptând informația. Pentru că trebuia să trăiască foarte aproape de acesta în următoarele săptămâni știind din experiență că April putea să-i facă viața mizerabilă, Jane adăugă:

– Îmi pare rău pentru toate astea, April. Crede-mă, n-am făcut nimic intenționat. Îmi place Roddy și sper că...

Dar April nu mai zâmbea.

– Lasă-l pe Roddy deocamdată și află câte ceva despre Joao. Te-ai putea duce să întrebi...

– Ce să întreb?

– Dacă e însurat, dar cel mai important este să afli ce este... niciodată nu mi-au plăcut bărbații tineri, iar acest Roddy este cam imatur, aproape un puști. Joao Camoes este cu totul altceva...

Jane ar fi vrut s-o întrebe dacă nu cumva se și gândea să renunțe la Roddy, așa cum făcuse cu Jeff cu câtva timp în urmă, dar nu rosti aceste îndoieli. Se temea s-o facă, dar nici April n-o lăsă să vorbească, ci începu s-o interogheze, să afle pas cu pas cum decursese călătoria cu acest interesant domn.

– Nu s-a întâmplat mare lucru, i-a răspuns Jane, apoi i-a povestit cum s-au plimbat până la plecarea avionului pe ruta următoare și cum Joao îi dăruise un urs koala. Simți nevoia să-i spună pentru că ea l-ar fi putut găsi și ar fi pus întrebări.

– Ce dar ciudat! exclamase April, intrigată. Ești sigură că n-a mai fost nimic? Despre ce ați vorbit în timpul călătoriei?

– Am vorbit puțin pentru că am dormit.

April începu să râdă, aruncându-și părul pe spate.

– Ciudată ești, Jane! Te afli cu un bărbat ca Joao și... dormi! Cred acum că și slujba de la Max Everett n-a fost decât o slujbă.

– Ce altceva să fi fost?

– Păi... de la șase seara la unsprezece noaptea...Nu te supăra pe mine, Jane, glumesc. Mă întreb despre ce oare discută cei doi bărbați acum? M-au trimis sus ca pe un copil la culcare. Acest Joao este foarte autoritar. Dar voi afla curând ce s-a discutat!

Și aflară în ora următoare. April primi mesaj de la Roddy care o invita în cafenea.

– De ce naiba nu vine aici? zise April care îmbrăcase un neglijeu fermecător.

– Poate obiceiurile lor...

– Oh, Roddy, voi afla imediat ce-ați pus la cale. April alese o rochie de culoarea lămii și sandale albe.

– Arăți superb, April, dar rochia asta...

– Este de la Singapore, dragă. Ridicol de ieftină, de aceea am cumparat o duzină. Era esențial.

– De ce era esențial? Când le-ai cumpărat, nu-l întâlnișeși pe Roddy.

– Lasă-l pe Roddy. Mă duc să discut cu Joao Camoes, asta nu-ți spune nimic?

– Nu, zise Jane.

– Pe tine nu te-a invitat, cu toate că tu l-ai cunoscut prima.

– Poate că are de discutat cu tine. April, n-aș vrea să spui minciuni despre mine în fața acestui senhor Camoes.

– De ce tocmai lui să nu-i spun? Oricum, n-am spus nimic până acum.

– Nu direct, dar ai menționat că eu plătesc hotelul.

– Draga mea, ești prea sensibilă. Spuneam asta doar ca să vorbesc, nu suport să tac.

– April, tu îl iubești pe Roddy?

– Desigur draga mea, și pentru a-l câștiga trebuie să-l îmblânzesc pe unchi. Dar acum, gata cu supărarea, Janey, am sentimentul că vom ajunge la o concluzie în seara asta. Și acolo unde voi fi eu vei fi și tu, draga mea.

– Mai întâi trebuie să lămurim câteva lucruri: mai ales, de ce cei doi au nume de familie diferite.

– Dar și noi avem!

– Dar nu suntem mătușă și nepoată!

– Apoi?

– Dacă Joao este însurat! Oricum, dorește-mi noroc, Jane!

Jane se miră de ce-i trebuia lui April noroc, doar șansa fusese întotdeauna de partea ei!

Dar April plecă și până la întoarcerea ei, Jane își petrecu timpul aranjând hainele, curățând pantofii lui April.

April veni cu inima mai ușoară.

– Joao nu este însurat, Jane. Roddy este fiul surorii mai mari. Iar între ei nu este o diferență prea mare. Nu

mi-a spus clar care este rolul lui în firmă, dar am înțeles că este un fel de consilier. A, uitasem! Ne-a recomandat de fapt ne-a ordonat să ne mutăm la alt hotel! Așa că împachetează, Jane!

– Dar abia ai schimbat hotelul...

– Îmi pare rău, Janey, dar știi cât mă interesaeză acest bărbat. Nu-i place deloc Shangri La. Ce puteam face?

– Dar lui Roddy nu-i displăcea!

Jane își privi lung sora.

– April, de fapt pe care din ei l-ai vrea?

April începu să-și caute cuvintele, dar cum nu prea excela în onestitate îi era cam greu să-i explice că-l voia pe cel care făcea oferta cea mai bună.

– Jane, lasă întrebările taxiul va veni imediat!

– Și unde mergem?

– Într-un hotel elegant fără îndoială, în celălalt capăt al orașului. Dar cred, zise April mușcându-și buzele, că nu pentru mult timp.

– Ce vrei să spui?

– Pentru că am fost invitate într-o zonă unde merg doar cei cu foarte mulți bani, pentru a lua aer. Vom ajunge la bungaloul lui Joao. O, pentru numele lui Dumnezeu, mișcă-te odată, a și venit taxiul!

Jane începu să adune hainele în timp ce April, ca de obicei, privea pe fereastră.

– O, Jane! exclamă April brusc furioasă. Acel bărbat are neobrăzarea să se uite la noi din curtea interioară a hotelului. Dacă se întâmplă să-l vadă Joao o să se înfurie.

– Care bărbat? întrebă Jane care acum aduna pantofii surorii sale.

April nu-i mai răspunse, dar Jane se întoarse s-o privească tocmai pentru că simțise o notă de disperare în glasul ei.

***

Disperare? De ce disperare?

Jane nu cunoscuse vreun bărbat care să nu cadă în mrejele surorii sale, April.

Poate doar acest Joao Camoes, dar numai cu condiția să fie un bărbat de excepție. Iar Terry Marsden... era un ticălos după unii, dar Jane nu avea nimic împotriva lui... oricum nu era o amenințare la adresa unei fete istețe ca April...

În cele din urmă reușiră să coboare la taxiul care le duse în cealaltă parte a orașului, la hotelul Sterne, care se dovedi așa cum spusese April un hotel select și elegant.

Era fără îndoială un hotel mai retras și mai liniștit decât Shangri La. Nu avea acea curte interioară cu

mese afară unde să se adune lumea nici umbrele cu denumiri ciudate precum Kismet... Nemesis... unde tinerele stăteau cu răcoritoare în față.

La Sterne ceaiul se putea servi în încăperi cu aer condiționat, unde nu puteai vedea o tânără singură. Nu existau servitori cu costume strălucitoare, doar un serviciu ireproșabil. Nici covorul roșu nu exista.

– Este un hotel pentru milionari, fără îndoială, remarcă April.

– Dar noi...

– Jane nu mă sufoca... stăm puțin aici...

– Dar chiar și o zi aici... protestă ea.

– Draga mea, creierul tău mic și deficitar nu poate pricepe că am fost „acceptată"? Și că în acest caz trebuie să fiu foarte protejată? Portughezii sunt recunoscuți pentru felul în care protejează sexul slab.

Jane o întrebă:

– La care dintre cei doi portughezi te referi, April?

Dar April nu mai apucă să-i răspundă, pentru că se auzi o bătaie în ușă, la care Jane trebui să răspundă.

Terry Marsden le deranja.

Și pentru că acest apartament avea un salon foarte elegant April îl invită pe jurnalist.

– Nu ți-a luat prea mult să ne găsești chiar dacă am străbătut jumătate din Colombo, îl întâmpină ea așa cum numai ea știa să facă uneori.

– M-am ținut după voi, răspunse jurnalistul.

– Ei bine, ce vrei? îl întrebă April.

– Întrebări de rutină, miss Winthrop. Unde de ce, cum, când. Nu o lua ca pe un afront personal, știi că trebuie să mă ocup de Sterne ca și de Shangri La. Nu te oprești undeva, miss Winthrope?

– Mă voi opri curând, răspunse April.

– Aș putea cita vorbele astea? Te-aș mai putea întreba la cine?

Jane pusese aceeași întrebare. De aceea simți o strângere de inimă când April îi spuse să iasă imediat din salon.

Jane îl conduse.

– Ai meritat, zise ea.

– Știu. Îți cer scuze ție, Janey, dar ei nu. Știu că sora ta îmi seamănă foarte mult. Dar să nu crezi că s-a simțit prea insultată că i-am descoperit jocul așteptării. Al așteptării celui cu oferta cea mai substanțială.

– La cine te referi?

– La cei doi portughezi. Draga mea sora ta așteaptă oferta cea mai mare.

– Știi cumva răspunsul? îl întrebă Jane.

– Sigur că-l știu copilă, toată lumea îl știe. Ce vrei să știi? Care dintre cei doi are banii? Joao sau Roddy? Las-o pe April să afle!

– Problema este că... ea așteaptă informația asta de la mine!

Terry începu să râdă.

– Ne vedem în bibliotecă, dacă vrei să afli.

Când Jane se întoarse în salon, April o informă:

– Ne ducem la muntele Lavinia, Jane.

– Eu aș fi vrut să rămân aici să-i scriu mamei. Probabil așteaptă vești.

– Lasă să aștepte! O să am nevoie de tine să mă scapi de Roddy, probabil. Vreau să am terenul liber să văd ce pot obține de la Joao.

– Nu-i poți pune întrebarea lui Roddy direct?

– Am încercat și evită răspunsul, așa că mă voi duce direct la sursă.

Jane își aminti ce-i spusese Terry Marsden despre muntele Lavinia și cei care își puteau permite să ajungă acolo. Apoi deodată își mai aminti ceva spus tot de acest jurnalist. Contele Joao Camoes...

Jane nu realiză însă că în clipa aceea April o fixa cu ochii ei de culoarea turcoazului.

– La ce te gândești, Jane?

Jane se întrebă ce figură ar fi făcut April dacă i-ar fi răspuns că se gândea la un conte portughez.

– Încep să mă întreb dacă am făcut bine chemându-te aici Janey: văd că nu-mi ești de nici un folos.

Dar înainte ca Jane să-i poată aminti că venise aici pe proprii ei bani și că-i mai adusese și ei din banii lăsați de tatăl ei, ca s-o ajute April explodă:

– Ce-ai făcut la rochia aia?

– I-am scos jacheta nimic altceva.

April se controlă revenind cu privirea pe fereastră de unde parcă aștepta să apară răspunsul la întrebările și neliniștile ei. Apoi se întoarse spre Jane. Ce bine că sora ei nu avea nevoie de machiaj! Întotdeauna avusese un ten perfect. Poate că era singura ei calitate. Privind-o, realiză că rochia aceea ștearsă, insignifiantă, trebuia înveselită cumva și-i întinse un șirag de cristale, care însă nu se potrivea cu rochia cu dungi alb cu maro.

– Uite, poartă mărgelele astea, să te mai coloreze puțin.

Curând sosi o cameristă care le spuse că erau așteptate.

Coborâră și de data asta merseră cu mașina condusă de Joao. Era îmbrăcat cu o cămașă de mătase crem cu cravată de culoarea cafelei. Dantura albă îi strălucea precum perlele sub mustață. Era mult mai impresionant, se gândi Jane decât nepotul lui.

Comparat cu el, Roddy părea puțin neglijent. Nesigur...

Spre bucuria ei, April fu invitată să se așeze lângă Joao, așa că Jane se trezi lângă Roddy.

Trecură pe lângă grupuri formate din femei elegante, copii frumoși, bărbați mândri.

– Ce frumos! exclamă Jane fără să vrea și Rodriguez o privi mirat.

Senhor Camoes se întoarse spre ea și o privi o clipă, iar Jane avu impresia că ochii lui au avut o sclipire ciudată când au privit-o.

Trecură pe lângă ricșe, căruțe trase de boi, sau un autobuz supraetajat care fusese achiziționat la mâna a doua. Mai aveau vreo opt mile până la muntele Lavinia, dar Jane se bucura de fiecare metru pe care-l străbăteau, iar când văzu hotelul fu de-a dreptul fascinată.

Intrară pe un coridor pe care se aflau mai multe magazine cu suveniruri, dar Joao le descurajă, apoi ajunseră pe o terasă pentru a se răcori cu sucuri reci de fructe naturale.

April începu să se plângă că magazinele din Colombo nu erau ca acelea din Singapore.

Ridicând privirea, Jane surprinse din nou ochii lui Joao asupra ei. Mai precis asupra mărgelelor pe care i le împrumutase April. Fără să vrea roși. Știa că nu se potriveau, așa că lăsă privirea în jos din nou.

După ce terminară băuturile se duseră spre plajă. Era un adevărat paradis tropical, așa cum îl descrisese Terry. Palmierii și cocotierii creșteau chiar la malul apei, cu capetele care se legănau la fiecare adiere de vânt. Sub soarele tropical marea părea mai adâncă, de un albastru nefiresc, iar nisipul mult mai fin.

April își aruncă sandalele și porni să alerge pe malul mării. Jane și Joao continuară să meargă, iar

Roddy alergă după April. Se auzea doar zgomotul făcut de valurile care se spărgeau de mal.

Jane și Joao ajunseră într-un loc unde se aflau mai mulți palmieri.

Joao Camoes spuse:

– Ți-a plăcut Colombo, micuță Jane?

– Da, spuse ea cu sinceritate, puțin confuză și nesigură pe sine. O, da sigur că mi-a plăcut, adăugă ea.

– Mă bucur să aud asta. Și mie îmi place la fel de mult. Și muntele Lavinia?

– Este încântător.

– În acest caz, trebuie să primești ceva care să-ți amintească mereu de acest loc. Întinse mâna și după ce scotoci prin buzunar îi întinse un sirag de mărgele. Un șirag simplu, fără valoare. Jane duse mâna instinctiv la gât, încercând să ascundă strălucirea acelui șirag nepotrivit. Obrajii începură să-i ardă.

– Cred că astea sunt mai potrivite, micuță Jane. Pot să ți le prind?

Atingerea lui o făcu să se înfioare, pentru că avea degetele foarte reci.

Scoase mai întâi șiragul lui April.

– Acum este mai bine. Îți mai lipsește castelul asortat la aceste mărgele. Din nefericire nu ți-l pot oferi, dar în schimb îți voi oferi un palacio în Portugalia.

– Când ai cumpărat aceste mărgele, senhor, n-am văzut nici un fel de tranzacție.

– Și totuși... o tranzacție ca asta se poate face atât de repede... știu ce vreau și sunt dispus să plătesc. Dacă vreau ceva, plătesc oricât.

Nu era momentul, să afle ce voia April, decise Jane.

Jane nu-și putea lua mâna de pe șiragul acela de mărgele, conștientă de privirea lui.

– Sunteți desigur conștient că nu pot accepta acest șirag.

El o privi cu sprâncenele ridicate a mirare.

– De ce nu le poți primi? Doar ai mai acceptat un dar de la mine!

El se referea la acel ursuleț dăruit în aeroport. Dar acela era ceva diferit. Jane vru să-i spună asta dar vorbele refuzară să se articuleze.

April și Roddy care-i căutau printre palmieri își făcură apariția, iar privirea lui April căzu pe mărgelele de la gâtul surorii sale.

Imediat ce urcară în apartamentul lor, April începu s-o chestioneze.

– De unde ai astea?

– De la muntele Lavinia.

– Nu te-am văzut cumpărându-le. De ce ți-ai irosit banii pe așa ceva? Purtai deja un colier reușit. Unde este? L-ai pierdut, Jane?

– Uite-l, zise Jane, întinzându-i-l. Iar acesta este făcut din boabe de fasole.

Dar April nu putea fi satisfăcută de acest răspuns. Acest fleac de mărgele avea semnificație pentru Jane, lucru care pe April o înfurie. April întinse mâna spre gâtul ei, rupându-i șiragul.

Jane speriată se lăsă în genunchi să recupereze mărgelele, dar nu le putu strânge pe toate.

– Erau niște prostii, nu are rost să dai banii pe ele.

– Nici n-am dat, zise Jane dezamăgită. Senhor mi le-a cumpărat.

– Joao?

– Da.

– Le-a cumpărat pentru tine? Mai întâi ți-a cumpărat ursul ăla penibil, acum, mărgele din boabe de fasole. Penibil! Daruri între copii de grădiniță.

– Nu știu ce să mai cred. Am tot făcut presiuni asupra lui Roddy, dar fără rezultate. Știi ce vreau să spun, Jane. Vreau să știu exact câți bani are fiecare.

April se îndreptă spre fereastră, de unde odată ajunsă se retrase imediat.

– Odiosul acela este și aici! Marsden își scrie articolele despre toată lumea.

Capitolul 5

Mult timp, Jane simțise un oarecare regret pentru felul în care Marsden părăsise hotelul Sterne. Nu putea uita privirea lui, din care răzbătea singurătatea acestui bărbat, poate și disperarea. Nu mai era sigur pe sine, ca atunci când îl cunoscuse.

Jane se duse să se pregătească pentru teatru. Ridicând mâna să ia o perie, lovi din greșeală ursulețul dăruit de Joao și acesta căzu. Deodată observă ceva ciudat în jurul gâtului lui. O brățară. O brățară din opal alb. Brățara pe care senhor Camoes o examinase la aeroportul Darwin, despre care îi spusese:

– Opalul alb ți se potrivește, senhorita...

Dar acum ajunsese aici? El îi dăduse brățara, s-o examineze. Oare uitase s-o înapoieze? Dar dacă așa se întâmplase deși era foarte puțin probabil, cum

ajunsese la gâtul ursulețului? În același timp, senhor îi spusese pe muntele Lavinia, când îi dăruise colierul acela de boabe de fasole vopsite:

– De ce nu-l accepți, miss? Doar ai mai acceptat un dar!

– Jane, cu ce bani ai cumpărat brățara asta? auzi vocea lui April. Nu cumva el...

– Nu, fii sigură că nu... El nu putea, n-ar fi trebuit să... și cu toate astea brățara se afla în mâna ei. Mai precis în a lui April.

– Nu știu cum a ajuns aici și sunt realmente îngrijorată. Am văzut un colier ca acesta în Darwin, dar....

– Ei bine, draga mea, nu-ți face probleme. Darwin este foarte departe de aici și oricum, tu poți explica. Uite ce, ca să nu-ți mai fac tu probleme o s-o port eu în seara asta. Cunoscând-o pe April, Jane știu că-și putea lua adio de la brățară.

– Nu pot spune că-mi place foarte mult. Eu prefer opalul negru, dar și asta este o brățară frumoasă.

– Mă simt vinovată, replică Jane.

– Draga mea, eu nu mă simt niciodată vinovată. Promit că n-o să ridic mâna nici un pic. Cine ar vedea-o ar putea spune că mi-a fost dăruită de un amant secret. Draga mea, mi-ai putea călca rochia asta?

– Da, răspunse Jane.

După ce îmbrăcă rochia și-și puse brățara, April arăta ca un înger.

Cele două surori coborâră în holul mare. Chiar și fără orchestră, fără prea multă pompă, April nu se simțea descurajată. Era chiar radioasă când apărură bărbații și Joao Camoes remarcă faptul că arăta foarte bine. Janei îi aruncă o privire lungă.

Le aștepta o mașină care le duse la locul unde avea loc recitalul. Era de fapt o versiune a celor O mie și Una de Nopți.

Apărură la început dansatorii indieni cu pantaloni turcești și scuturi împodobite cu pietre prețioase; era imposibil ca spectatorul să nu se lase furat de ritmul tobelor.

Jane urmărea fascinată mișcările dansatorilor: acum dansul era total diferit. Un Diavol, un Bali, apăru dansând. Era un dans al măștilor, care cuprindea o gamă de măști de la demoni până la regi.

Dansatorii se plecară în fața publicului, se lăsă cortina, apoi spectatorii ieșiră în pauză.

– A fost minunat, zise April, deși ultimul dans mi s-a părut necivilizat.

– Reprezenta credința în supranatural. Credința săteanului ceilonez. Senhor îi oferi un trabuc lui Rodriguez, care refuză, și-și aprinse o țigară.

– Dacă tot a venit vorba despre săteni, v-ar interesa viața unui sătean tipic din Ceylon?

– Un sat special! exclamă April.

– Da, senhorita, unul special, al nostru.

– Plantații de ceai?

– Da, senhorita. Și ceva cafea. Poate nu ți-am spus încă dar pe o insulă mică așa cum este Ceylonul, există mai multe feluri de plantații pentru diminuarea riscului. Avem cauciuc și nucă de cocos, desigur. Ca să nu mai vorbim despre acea fâșie pe care cultivăm tec. Este o zonă mai sălbatică a Ceylonului. Acolo poți să te trezești oricând față în față cu un urs sau cu un leopard. Crocodilii mișună prin ape. Avem chiar și elefanți sălbatici. Dar nu pot fi împușcați fără licență.

– Mie mi-ar fi teamă, murmură April.

– Iar mie mi se pare minunat, se trezi Jane, cu ochii strălucind de fericire.

April, care observă că sora ei acaparase atenția bărbaților, ridică deliberat mâna cu brățara, pentru a atrage atenția asupra ei.

– Ce bijuterie reușită! exclamă Rodriguez.

April zâmbi, dar Joao nu zise nimic.

După spectacol, Rodriguez reuși s-o răpească pe April doar pentru el, astfel că Jane rămase în mașina lui Joao.

– Sora mea a fost luată prin surprindere, zise Jane. Considerând că făcuse introducerea necesară, Jane continuă: tot așa cum s-a întâmplat și cu mine, domnule. Am ridicat acel ursuleț pe care mi l-ai dăruit și am găsit la gâtul lui acea brățară de opal, pe care am admirat-o pe aeroportul Darwin. Nu știu cum a ajuns aici și sunt cam dezorientată. Ar fi cazul să sun la firmă?

– Pentru ce, miss?

– Să întreb dacă...

– Dacă li s-a furat o brățară de opal? Vrei să spui că te-a surprins prezența brățării, miss? N-ai mai văzut-o până acum?

– Nu, senhor.

– Și ai crezut c-a ajuns la tine din greșeală?

– Cum altfel, senhor?

– Este ciudat, zise el. Astăzi n-ai ripostat pe muntele Lavinia când ți-am spus că trebuie să accepți colierul de boabe de fasole pentru că ai mai acceptat un dar.

– Am crezut că te refereai la urs, senhor. Dacă aș fi observat că are și o brățară de opal nu l-aș fi primit.

– Și atunci ce de i-ai dat darul meu surorii tale, miss? Știu că sunteți surori vitrege, dar de ce nu ești atentă la miss Winthrop? Pentru noi, familia este totul.

– Am observat asta, dar insist să-mi răspunzi, domnule, de ce ai cumpărat acea brățară? De ce ai pus-o la gâtul ursulețului?

– Poate am vrut s-o aduc aici fără să plătesc vamă pentru ea.

– Nu cred c-ai face asta, senhor. Jane era sigură că un astfel de bărbat atât de mândru, de arogant nu putea eluda vama. Iar el afirmase că nu-i plăcea să se ascundă.

– Ai dreptate, senhorita, nu pentru asta am făcut-o, brățara mi-a plăcut mult. Dar pietrele acelea prețioase

trebuie purtate și nu puse într-un loc ascuns, așa că le-am cumpărat pentru tine, senhorita. Am considerat că ți se potrivesc, pentru că ești încă naivă, sinceră și astfel te-am scutit de a ți le oferi personal. Am folosit în acest scop prietenul nostru comun, ursulețul.

– Dar este un dar costisitor, senhor.

– Trebuie să-ți spun ceva, Jane dragă: ceva foarte important pentru tine și sora ta. Sunt un bărbat care merită toată atenția.

– Senhor! exclamă Jane.

Îi poți transmite asta și surorii tale.

Jane nu-și găsea cuvintele. Rămase evident tulburată până când deodată el o atinse ușor pe mână.

– Îți spun toate astea, micuțo, pentru că Rodriguez, la care țin foarte mult, a devenit brusc prea solicitant. Într-o afacere ca a noastră trebuie făcuți pași mici pentru ca succesul să se instaleze permanent. Rodriguez a început să ceară să se pună totul în farfuria sa. Ai idee de ce?

– Nu, senhor.

Se făcu tăcere câteva clipe, apoi el continuă.

– Cel puțin în această privință văd că ești portugheză.

– În ce privință, senhor?

– În felul în care îți protejezi familia.

Jane se ridică dorind să plece. Joao se ridică și el.

– Vrei să ne întoarcem deja? Dar tinerii îndrăgostiți nu s-au întors!

– Oricum, aș vrea să plec. Cât despre îndrăgostiți...

– Mi-am format deja o opinie privind atitudinea nepotului meu. Rodriguez este foarte îndrăgostit. Poate și sora dumitale va fi la fel când va afla că este destul de bine situat.

Dar acest răspuns, se gândi Jane nu poate s-o satisfacă pe April. Putea însemna că are o situație onorabilă sau că este foarte bogat.

Probabil Rodriguez se va îmbogăți pe măsură ce va trece vremea... Dar April nu are răbdare să aștepte, ea vrea totul numaidecât.

Dar Joao Camoes avea o atitudine disprețuitoare față de April după cum avea să afle.

Ca și cum i-ar fi fost rușine, Jane spuse:

– Nu aprob atitudinea surorii mele.

– Eu, din contră, o admir teribil. Este foarte frumoasă și cred că în felul ei este foarte sinceră.

Sinceră? April?

– S-a împăcat cu sine, ceea ce este lucru rar la o femeie. Tu, de pildă, te uiți în oglindă, dar niciodată în propria-ți inimă.

– Chiar trebuie? întrebă Jane. Nu-l înțelegea pe acest bărbat... nu înțelegea decât că deși o critica, era foarte interesat de ea.

– Mâine voi aranja să mergem la bungaloul de pe Colină, îi spuse Joao.

– Sunteți foarte amabil, domnule, zise Jane.

– Nicidecum. Este esențial. Chiar dacă familia n-ar fi interesată personal, chiar dacă ați fi două tinere simple din Colombo, n-aș putea să vă las aici. Iar acum, cred că ai întârziat mai mult decât miss Winthrop și asta nu este premis pentru o soră mai mică.

Și avu dreptate. O singură privire aruncată lui April îi confirmă asta.

– Unde-ai fost? De ce ai stat așa de mult? De ce l-ai lăsat pe Rodriguez să mă monopolizeze?

– Dar nu asta ți-ai dorit, April? Jane își scoase șiragul de mărgele pe care i-l întinse surorii sale. N-am plecat nicăieri, am stat aici.

– Nici noi n-am plecat, zise April care era vădit tulburată. Nu m-ar fi deranjat dacă Roddy mă ducea la vreun club de noapte, dar... Jane, continuă ea, nu cred că are bani.

– Nu este așa cum crezi, April.

– Are?

– Da, April, are.

Dar chiar sub ochii ei figura lui April se transformă complet. În loc să fie mai relaxată, April părea și mai nefericită și crispată. Se duse spre fereastră, veni înapoi. Jane înțelese că făcea comparație între cei doi bărbați, neștiind care are mai mulți bani.

Dar când în cele din urmă vorbi, nu făcu referire la nici unul din ei.

– Eram în holul hotelului când a apărut Marsden. Avea totul pregătit pentru a lua notițe. April spuse asta pe un ton aproape isteric.

***

A doua zi pe la zece, plecară de la hotelul Sterne spre bungaloul lui Joao Camoes din satul Ambanta.

– Crezi că ar trebui să lăsăm din valizele cu haine aici la hotel?

– Cred că domnul Camoes dorește să luăm totul cu noi, spuse Jane, repetându-i ce spusese acesta.

– Ce plictisitor! exclamă April.

– Ce vrei să spui, April?

– Nu mă refer la Joao sau la Roddy, ci la protecția pe care o acordă portughezii femeilor.

– Dar draga mea - Jane era îngrijorată că sora ei dacă voia să se mărite cu un portughez trebuia să accepte modul lor de protecție - nu te mai plânge atât.

April îi întoarse spatele și se duse să se uite pe fereastră, pentru ca Jane să termine de împachetat. Apoi surorile coborîră în holul hotelului de unde portarul le duse bagajele la limuzină.

Uitând că se plânsese de plictiseală, April îl monopoliză pe Joao, iar Jane se așeză lângă Rodriguez.

April se însufleți brusc văzând limuzina cu care mergeau, uniformele imaculate ale celor doi servitori

care le deschiseseră portierele. Uitând de plictiseala pe care o prevăzuse în bungaloul lui Joao, April începu să vorbească veselă. Se opri doar când pe lângă ei trecu o mașină sport model vechi, care mergea în direcție opusă.

– Era Terry Marsden, zise Rodriguez, se duce după vreo poveste nouă.

Jane își întoarse privirea spre peisajul pe care-l traversau.

Jane ceru informații de la Rodriguez dar spre dezamăgirea ei nu află prea mult. Atenția lui era asupra lui April. Cu toate acestea nu mai era atât de absorbit de sora ei ca la început. Rodriguez părea cam îngrijorat.

La cea de a treia întrebare pe care Jane i-o adresă lui Rodriguez, Joao Camoes opri mașina.

– Avem aici cu noi o tânără care vrea să afle cât mai multe, dar nimeni nu o poate lămuri.

Rodriguez mormăi ceva despre faptul că nu fusese niciodată interesat de felul în care cultivau ceilonezii pământul, ceea ce-i atrase o privire amuzată a lui April.

– Vom schimba locurile, zise Joao.

După ce mașina se puse din nou în mișcare Jane nu mai apucă să pună vreo întrebare.

– Florile de orez cresc separat pe lujeri.

– Aceste câmpuri sunt udate prin irigații sau apă de ploaie?

– Aici avem noroc cu musonii din mai până în septembrie.

Mașina începuse urcușul și peisajul se schimba foarte des.

Șoferul opri în dreptul unei aglomerații masive de stânci ceea ce crea un peisaj superb. Joao și Jane coborâră să admire peisajul. Jane își ținu respirația văzând șine de cale ferată care treceau peste prăpastii.

– Suntem foarte mândri de peisajele de aici. Apoi o lăsă pe Jane să se bucure în continuare de ceea ce vedea pentru a a discuta cu șoferul.

– Avem noroc, va trece trenul destul de curând pe aici. Ne poate duce până la Ambanta. Mașina ne va aștepta. Ce zici, ți-ar plăcea?

– Sigur că da, senhor! se bucură Jane, bătând din palme.

– Și mie îmi face plăcere acest drum pentru că sunt pasionat de trenuri.

– Toți băieții sunt.

– Băieții, senhorita? Joao râdea.

– Și bărbații sunt tot niște băieți, ceva mai mari.

– Mă înclin în fața femeilor atotștiutoare. Dar cum explici faptul că nepotul meu Rodriguez preferă să meargă cu mașina?

– Pot explica prin faptul că vrea să fie alături de sora mea.

– Dragoste să fie, senhorita?

Jane preferă să nu spună prea multe. Știa că lui April nu-i plăcea să piardă vremea dacă nu avea nimic de câștigat.

– Poate, zise ea. Apoi pentru a schimba subiectul zise; dar cum putem lua trenul? Nu este stație aici.

– Este senhorita, bine ascunsă dincolo de acele tufișuri, iar denumirea ei este Paraka.

– În acest caz, zise Jane să luăm trenul de la Paraka.

Jane se întoarse la mașină să-și ia poșeta și fu chiar uimită de privirea pe care i-o aruncă April.

– Draga mea, mă faci să nu mă simt prea bine, se lamentă ea. Ții morțiș să ajungi la o stație mică, să iei un tren ciudat. Ei bine, este alegerea ta. April se rezemă de pernele mașinii pe care i le aranjase Roddy.

Jane și senhor porniră spre gară.

– Miss Jane, sora dumitale și-a luat inima cu ea? o întrebă el deodată.

– Ce vreți să spuneți, domnule?

– Pe drumul de la Sydney mi-ai mărturisit că n-ai lăsat nimic în urmă, că ai pornit în călătorie împreună cu inima ta.

– Da, eu și inima mea, spuse Jane.

– Și miss April?

– Și ea... încercă Jane. Dar...

Deodată Jane lăsă deoparte subiectul April, pentru că văzuse un animal ciudat.

– Senhor, este o maimuță?

– Da, draga mea. Este o varietate mică, numită macac. Cele mai mari se numesc wanderoos și au sprâncene negre, bărbi albe și părul scurt. Tot Ceylonul este plin de astfel de maimuțe.

– Ce alte animale am mai putea întâlni?

– Elefanți, domestici și sălbatici care mor în junglele noastre. Eu am unul la Ambanta pe care-l vei putea studia îndeaproape.

– Poate și leoparzi, senhor.

– Este puțin probabil, nu ies în zonele populate. Aici lângă gară este o casă de odihnă. Dar putem întâlni multe căprioare, păsări minunate sau chiar vreun loris.

– Loris? repetă Jane.

– Da, un lemurian de dimensiunile unei veverițe. Știi, se spune că dacă poți obține lacrimile unui loris, poți face din ele cel mai eficient elixir de dragoste.

– Și cu aceste elixiruri faceți comerț, senhor?

– O, nu senhorita, dar ar fi o idee. Am ajuns la gară iar dacă vei vedea o umbră care se mișcă acela este trenul. Vom trece printr-o zonă în care trenul merge foarte încet, printre stânci. Mecanicul și paznicii chiar discută în apropierea stațiilor.

– Abia aștept să mă bucur de frumusețea acelor locuri, mărturisi Jane.

El încuviință cu gravitate, apoi ridică ambele mâini ca într-o rugăciune și-i spuse:

– Ayubowen.

– Ce înseamnă asta?

– Un salut ceilonez. Ceilonezul te salută pentru că iubești pământul de sub picioarele sale.

Jane se întoarse spre priveliștea minunată care se deschidea în fața ochilor ei și spuse:

– Ayubowen.

Când se întoarse spre el, îi văzu ochii atât de profunzi, de gravi și de întunecați, încât simți un tremur ciudat. Privirile li se întâlniră, până când apăru un puști ceilonez să-i anunțe ceva lui senhor.

Joao încuviință apoi i se adresă Janei:

– Cei de la casa de odihnă ne-au pregătit ceaiul. Avem timp să bem înainte ca trenul nostru să ajungă aici.

Jane se trezi urmându-l pe bărbat spre veranda indicată de puști. Mai erau câțiva băieți acolo.

– Da, zâmbi senhor, ne invidiază escorta.

– Este un semn distinctiv de clasă în Ceylon?

– Oarecum. Cei care poartă pantaloni se deosebesc de cei care poartă sarong, de pescari și de vânători.

– Bine, zâmbi Jane, este foarte plăcut aici, am putea sta pe verandă?

– Sigur că da, zise Joao. El dădu un ordin în ceiloneză, apoi se întoarse spre Jane.

– Ne vor servi cu ceai negru, îți place?Știu că de obicei lumea preferă ceaiul chinezesc cu lămâie, dar

sunt sigur că de acum înainte vei prefera amestecul cerut de mine. Și oricum, fiind aici pe aceste meleaguri vei învăța că femeia trebuie să se spună regulilor instituite de bărbat, pe care ea le acceptă încă de la căsătorie. Iar din acel moment ea se supune domnului care devine stăpânul ei.

– Stăpân?

– Da, asta este el pentru ea. Spune-mi, miss, de ce a venit sora singură în Ceylon?

– A venit pe un vapor.

– Chiar vrei să mă faci să cred că nu mi-ai înțeles întrebarea? Acum, în ochii Janei nu mai vedea nici căldură nici înțelegere. Sunt conștient că era multă lume pe acel vapor și nu ea singură, dar eu mă refeream la faptul că n-a venit însoțită, miss. Ceea ce în Portugalia este esențial.

– Ea a venit singură, iar eu, la fel, răspunse Jane.

– Tu, miss, ai venit cu un motiv: să fii cu sora ta. Dar ea din ce motiv a venit?

Vorbele lui puteau fi o capcană, se gândi Jane. Dacă îi răspundea așa cum ar fi vrut s-o facă, spunându-i că nu avea nici o importanță felul în care ajunsese April aici, vorbele ei ar fi afectat-o pe April. Căci aceste lucruri îl interesau foarte mult pe senhor după cum se vedea.

Se pare că trebuia să mărturisească adevărul, așa că se decise s-o facă. Îi vorbi despre ambițiile lui April legate de scenă.

– Cântăreață? repetă Joao. Dar a coborât la Colombo!

– Pentru că l-a cunoscut pe Rodriguez.

– Dar el nu este din această breaslă.

– Nici n-am afirmat că ar fi!

– Cum l-a cunoscut pe nepotul meu?

Exasperată, Jane izbucni:

– Oare cum se cunosc doi tineri, senhor?

– Nu știu cum se cunosc tinerii în țara dumitale, senhorita, dar aici știu cum se pot cunoaște.

– Cam neinteresant.

Jane nu mai zise nimic, văzând scânteile pe care le aruncau ochii lui Joao.

În cele din urmă, el o invită să bea și ultima înghițitură de ceai, pentru că urma să vină trenul. După ce sorbi și ultima gură de ceai, Jane îl urmă spre stația unde tocmai sosise o locomotivă mică ce remorca șase vagoane. Joao o ajută să urce în compartimentul de clasa întâi, iar trenul se puse în mișcare.

Era încântător, dar și periculos, așa cum anticipase ea. Acest tren era proiectat și construit de englezi, dar poate că nu perfect adaptat la condițiile de drum: peisaj stâncos, râpe adânci, prăpăstii, apoi înălțimi.

Chiar la granița districtului ceaiului, într-o gară la fel de mică precum Paraka, Jane și Joao coborâră și urcară apoi spre o șosea aflată deasupra nivelului căii ferate. Acolo, așa cum aranjase Joao îi aștepta mașina

în care se afla April. Rodriguez se afla la oarecare distanță. La câțiva metri distanță se mai afla o mașină sport de tip mai vechi pe care Jane o recunoscu imediat. Era a lui Terry Marsden.

Se opri.

– Ce s-a întâmplat, senhorita? o întrebă Joao Camoes.

– Bărbatul acela...

– Da, este domnul Marsden.

– De ce vine întotdeauna după noi?

– Dar este simplu de înțeles, senhorita. Jurnalistul trebuie să se afle peste tot.

– Chiar și aici în districtul ceaiului?

– Nu ne aflăm chiar în districtul ceaiului, dar de ce nu și aici? Poate scrie un articol despre proprietățile de aici. Nu sunt multe în ziua de azi, dar ar putea scrie ceva despre locurile astea pentru publicațiile engleze, care ajuns și aici, în Ambanta.

– Mi se pare, sau ești de acord cu ce face el, senhor?

– Sigur că da!

– Dar în noaptea în care am sosit...

– Atunci lucrurile erau cu totul altfel. De fapt, pe tine te dezaprobam. Mie îmi place acest gazetar: știu că are multe defecte, dar îmi place.

– Dar atunci când se implică și o femeie se schimbă lucrurile?

– Exact. Ți se pare nepotrivit?

Ea nu răspunse. Era mult prea interesată să descifreze chipul lui April, acum când se apropiase. I se păru mai liniștită de data asta.

Terry îi făcu semne cu mâna Janei, apoi se duse la mașină.

Rodriguez le explică:

– Marsden scrie despre culturile de ceai din zona aceasta. L-am invitat să vină la Ambanta; sper că n-am greșit.

– Foarte bine ai făcut, încuviință Joao. Apoi se întoarse spre Jane; vezi că am avut dreptate?

Cu aceste vorbe se urcară în mașini și porniră spre plantațiile lui Joao.

Jane se bucură încă o dată de peisajul încântător: verdele era aici mai verde ca orice văzuse până acum, bungaloul splendid, flora cultivată dar și spontană era la fel de încântătoare, o fântână într-un cadrul romantic, un lac cu nuferi, terasa superbă, casa de vară. Peisajul o impresionă puțin și pe April

– Jane, îi spuse April deodată. Bărbatul acela... se referea desigur la Marsden. Nu înțelegi că eu, că noi... apoi April ieși imediat din încăperea în care intraseră cu bagajele. Apoi Jane o auzi râzând nefiresc cu Rodriguez, probabil pentru ca acesta să nu observe lacrimile din frumoșii ei ochi de culoarea turcoazului.

April, tocmai April, începuse să plângă!

Capitolul 6

În seara aceea, la cină, April își revenise complet. O duseseră să-i arate casa și împrejurimile, iar acum April nu mai părea indiferentă la ce vedea, nu mai râdea fără motiv, ochii îi străluceau și punea numeroase întrebări legate de masa pe care Joao și personalul casei începură s-o pregătească.

Și întrucât principalul fel de mâncare în Ceylon era orezul, li se oferi acum sub formă de buriani, pregătit cu carne de vițel, ceapă, nucșoară și alte mirodenii. Era însoțit de un sos roșu numit sambol, făcut din chili și un pilaf făcut din orez cu șofran și stafide, cu nucă de anacard sau cadju.

Cât despre desert... acesta era format din diferite fructe, dintre care un gen local de banană o impresionă mult pe Jane

Privind în jur, observă că încăperea era decorată cu mobilier de ratan, draperiile erau de șifon imprimat, nicidecum acele brocarturi bogate, grele cu care era ea obișnuită.

Observându-i privirea, Joao zâmbi.

– Vezi miss Jane, nouă ne place să ne simțim ca acasă. Poate ai remarcat stilul Tudor în care a fost construită?

– Așadar, englezii au fost aici înaintea portughezilor?

– Din contră, senhorita, noi am debarcat aici în 1501. Data este inscripționată pe o stâncă din Colombo. Dar familia noastră a ajuns aici după ce a fost ridicată această casă, de către un englez, este drept. Și el era tot cultivator de ceai.

– Este un loc foarte frumos, se entuziasmă April privind în jur.

Și pentru a-și satisface curiozitatea, April nu mai rezistă și puse întrebarea care o chinuia:

– Este casa ta, senhor?

– A mea.

– Nu este și a lui Roddy?

– Nu, numai a mea.

Apoi, aprinzându-și o nouă havană o privi lung și adăugă:

– Și firma, miss Winthrop, și plantațiile de ceai și cafea.

Se lăsă tăcere în încăpere. Jane se crispă, imaginându-și ce simțea April.

Apoi, cu mult șarm, Camoes adăugă:

– Dar și Rodrigo este bine situat, pentru că bijuteriile lui valorează mai mult.

April simți că inima îi bate tot mai tare.

– Mi-a vorbit despre bijuterii: dar sunt ale lui?

– Aproape în totalitate. Pe Rodriguez l-a interesat întotdeauna acest gen de afacere. Are colecții de zirconiu, ametist, smarald, topaz, piatra lunii.

– Rubine și safire, adăugă April.

Rodriguez, care o privea mândru de sine, îi șopti:

– Sunt toate ale tale, iubito.

April îi zâmbi, radiind de încântare.

– În ceea ce mă privește, zise Joao, eu prefer șiragurile din boabe de fasole.

El se uita la Jane, care cu ochii în jos, îl întrebă:

– Nu cele de opal?

– Ce se întâmplă? întrebă el. Nu te-am văzut purtând vreo brățară de opal, am văzut-o în schimb pe sora ta!

Pentru a schimba vorba Jane întrebă:

– Unde se află aceste pietre prețioase, senhor?

– Mineralele Ceylonului sunt risipite în multe districte, iar noi am avut norocul de a le găsi și în solul nostru. Ratnapura este zona care urmează după Ambanta și este declarată Insula Pietrelor Scumpe. Simbad, zise el zâmbind a găsit aici bijuteriile sale.

– Este chiar adevărat?

– La fel de adevărat ca și Shri Lanka...

– Lanka? repetă Jane.

– Shri Lanka, Ținutul plin de comori, sau Ceylonul, a fost grădina Edenului, de unde se pare că Solomon și-a luat aurul, argintul, pietrele. În ceea ce mă privește, eu prefer...

– Colierul din boabe de fasole, completă Jane.

– La un gât frumos.

– Dar eu am gâtul prea lung... începu ea apoi roși... voiam să spun că...

– Nu este așa.

Jane răsuflă ușurată că le fuseseră aduse băuturile și acum vorbeau cu toții.

Surorile se duseră devreme la culcare.

Joao Camoes planificase o vizită la plantațiile de ceai a doua zi. Adăugase că vrea să discute afaceri cu Rodriguez.

– Dar nu vă simțiți obligate să vă retrageți în camerele voastre din acest motiv.

– Dar trebuie, domnule, spuse April zâmbind. Avem nevoie de somnul de frumusețe.

– În acest caz nu vă pot opri, zise Joao râzând privind-o admirativ pe April. Ea nu arătase niciodată mai bine. Discuția despre pietrele prețioase o însuflețise.

După ce urcară în apartamentul lor, ea rămase în aceeași stare:

– Imaginează-ți, Jane că voi fi stăpâna unui munte de bijuterii! Și toate sunt ale lui Roddy, cum ne-a spus senhor. Este clar că are mare parte din avere dar și Roddy este bine situat, știi cum a spus. Iar Roddy este destul de ușor de manevrat... O, Jane, cred că totul merge spre bine!

***

A doua zi când porniră să vadă toată proprietatea, April nu mai făcu nici un fel de nazuri.

April abia aștepta să vadă bijuteriile pe care Roddy îi spusese că le ține într-o cameră mare foarte bine asigurată, de la Ambanta.

Totul a fost bine până când Terry Marsden a apărut....

Au plecat după micul dejun în doua Jeepuri, April cu Rodrigo, iar Jane cu Joao. Era un drum pietruit, așa că mașinile de teren nu aveau nici un fel de probleme și trecură în mare viteză pe lângă tot felul de ateliere cu unelte de cultivat pământul, cu îngrășăminte. Apoi lăsară în urmă serele, sau câmpurile pe care păștea vite. Totul era sub control, îngrijit cu multă atenție. Joao îi spuse că așa trebuia să fie pe plantațiile de ceai.

Jane remarcă fiecare secțiune în care se lucra, începând cu plantațiile.

– Pe plantațiile mele, zise Joao, nu vreau să văd nici un petec de pământ necultivat.

Ajunseră la tufele de ceai de pe care erau smulse buruienile. Era ca și cum ai fi văzut fluturii zburând veseli pe deasupra tufelor, așa păreau muncitorii. Duceau coșuri mari de bambus legate de spate. Femeile erau tinere și drăguțe îmbrăcate în culori vii de roșu, galben și auriu.

Aceste tufe de ceai care erau tăiate la înălțimea de un metru, dădeau recoltă la fiecare două săptămâni. Jane observă că se culegea doar un boboc și cele două frunze suculente pe care stătea acesta. Era fascinant să vezi mâinile femeilor trecând peste tufele de ceai ca peste clapele pianului, adunând recolta în mici grămezi apoi punând-o în coșuri. Aceste frunzulițe pe care le culegeau nu trebuia strivite cumva, ci manevrate cu multă atenție.

Apoi tot ce se culegea se cântărea și se transporta la fabrică. Acolo, frunzele de ceai treceau prin cinci procese: udarea, rularea, fermentarea, uscarea la foc și mărunțirea.

Joao părea fericit de felul în care îi mergeau afacerile cu ceai, așa cum fusese și April seara trecută la ideea că va vedea bijuteriile lui Roddy.

Jane sorbi, fericită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, din ceaiul oferit în biroul supraveghetorului de pe plantație.

Din acel moment totul începu să se deterioreze. Se întoarse Terry Marsden care salută pe cei prezenți privind-o rece pe April, după care își scoase caietul de însemnări și începu să-și bea ceaiul.

– Aș vrea să știu ce metode se folosesc aici... excelență?

Marsden alese bine momentul. Întrebarea lui îi făcuse pe toți să tacă.

Efectul întrebării lui a fost aproape un șoc, chiar și pentru Jane care știa rangul lui Joao. Nu fusese prea interesată de acest aspect. Dar April...

April îl privea cu ochii atât de mari încât parcă toată figura ei era numai ochi. Se uita de la Terry la Joao, apoi iar la Terry.

Complet indiferent și oarecum plictisit, Joao Camoes le spuse:

– Așa este. Sunt contele de Camoes. Vrei să repeți întrebarea Marsden? A, da, pe această plantație....

Jane nu mai auzi restul. Atenția ei era asupra lui April.

April se ridică încet foarte încet aproape cu greutate de pe scaun, îndreptându-se spre ușă. Nu se întoarse decât când Joao Camoes îl invită pe Terry Marsden să stea la Ambanta să-și termine articolele.

– Avem mult spațiu liber, poți scrie acolo liniștit.

– Nu știu ce spun oaspeții... zise Marsden uitându-se spre April.

April ce putea face altceva decât să murmure ceva de politețe?

Jane îi zâmbi lui Terry, care-i făcu strengărește cu ochiul.

Pe drumul de întoarcere, Jane se trezi în mașina lui Marsden. April urcase lângă Joao lăsându-l singur pe Rodrigo pe drumul de întoarcere.

După ce porni motorul Terry i se adresă zâmbind lui Jane.

– Nu pierde vremea sora ta.

– Ce vrei să spui, Terry?

Terry mergea în urma celor două Jeepuri, pentru ca să nu se piardă.

– Jane, știi prea bine ce vreau să spun. I-ai văzut figura surorii tale când...

– Când ai anunțat titlul de noblețe al lui Joao? Da.

– Cred că sora ta nu are în minte decât un cuvânt format din trei silabe. Terry începu să râdă. Când văzu că Jane nu-i pune întrebări îi oferi el singur răspunsul; contesă.

– O, Terry! exclamă Jane. Nu este așa! April se ducea să vadă colecția de bijuterii și pietre prețioase a lui Rodriguez.

– Facem pariu că titlul va cântări mai mult?

Jane nu-i răspunse. Desigur titlul putea să prevaleze, fiind vorba despre April. Dar cum îl putea

obține? Voi să se revolte împotriva surorii sale dar curând renunță la idee simțindu-se dintr-o dată foarte tristă. Pentru ea.

– Terry, zise ea de ce faci asta?

– Am fost nevoit, Janey.

– A trebuit? Ce vrei să spui?

– Vei afla singură. Îi vei însoți pe April și Rodriguez? Oricum, nu vor merge acolo înaintea lui Joao. Și de fapt, pe mine mă interesezi tu, draga mea.

– Te rog să nu mă numești așa.

– De ce nu, Jane? Oare pentru că ești iubita altcuiva?

Jane nu răspunse. Îl privea cu candoare. Era puțin uimită, puțin dezamăgită. Îl auzi spunându-i:

– Biata, draga mea, Jane.

– Ce dorești, Terry?

El nu se explică iar Jane răsuflă ușurată că se întâmplase așa. Jane coborî din mașina sport fără a mai aștepta propunerea lui pentru acea după-amiază și se grăbi spre camera ei.

Când intră în încăperea care comunica printr-o ușă cu a lui April o văzu pe aceasta furioasă în mijlocul camerei.

– M-am săturat de acest Marsden! Și totuși... într-un fel mi-a făcut un serviciu... n-am știut... n-aș fi visat...

– Că Joao are titlul de conte! completă Jane.

– Desigur, recunoscu April.

– Care este diferența?

– Jane, nu fi total naivă! Cu bani se pot cumpăra bijuteriile lui Roddy, dar niciodată titlul lui Joao. Contele Joao. Aș putea deveni contesă.

– Dar Joao nu face uz de acest titlu.

– Dar când se va căsători, situația se va schimba.

– Joao va dori să se stabilească la Ambanta, locul care-i place cel mai mult.

– Asta este posibil. O, dacă aș fi știut asta n-aș mai fi pierdut vremea.

– Vrei să spui că...

– Da, draga mea. Nu crezi că ai fi făcut la fel?

– Nu.

– Chiar dacă ai fi știu că Joao este conte?

– Am știut. Sau cel puțin, l-am auzit pe Marsden spunând asta.

– De asta ai făcut tot posibilul să atragi atenția lui Joao. De asta te-ai oprit cu el la restaurant cu el după fiesta, de asta te-ai dus cu el cu trenul, te-ai urcat în jeepul lui de dimineață, i-ai pus tot felul de întrebări ca să pari inteligentă în ochii lui, pentru că pe asta te bazezi, Jane. Nu ai altceva...

– April!

– Biata mea nimeni, cum ai îndrăznit să te pui cu mine? În mod conștient ai ascuns de mine titlul lui

Joao pentru că te și vedeai contesă. Tu! Jane, cea care nu strălucește prin nimic! Mă faci să râd. Dar figura ei nu exprima amuzamentul. Sau poate că nici titlul lui Joao nu te-a impresionat, Jane. Din cât îmi amintesc ai fost întotdeauna o dulce... imbecilă. O, dar nici nu merită să mă supăr pe tine. Nu știu ce mi-a venit așa dintr-o dată.

– Toată mojicia ta de acum înseamnă că nu te vei mărita cu Roddy?

– Nu, dacă la planurile mele cu contele Camoes te referi. April își aprinse o țigară. Planurile mele se vor concretiza curând. Am început deja de după amiaza asta. Când Joao a început să vorbească despre blestematul ăla de elefant, mi-am dat seama că bietele rubine ale lui Roddy sunt nimic... dar cine știe poate că m-aș răzgândi dacă ar fi vorba de o diademă, Jane. Și o contesă frumoasă ca mine...

Capitolul 7

După cum s-a văzut, nu doi ci patru au pornit spre Ambanta în acea după-amiază: April, Joao, Jane și Terry. Rodriguez avea alte probleme de rezolvat sau era cam nemulțumit de tratamentul la care era supus. Jane observă că era cam trist. O privea cu o strângere de inimă pe April.

Ea îmbrăcase o pereche de pantaloni noi de piele pe lângă care, blugii vechi ai Jeanei păreau niște vechituri. Dar April era mulțumită de felul în care arăta sora ei, care o ajuta astfel să iasă în evidență.

Ea nu-l uită pe Terry. După ce-i aruncă o privire cruntă, disprețuitoare, nici nu se mai uită spre el până la sfârșitul zilei.

Joao îi conducea, urmat de April și Terry. Elefantul despre care le vorbise atâta nu era un animal feroce cum fuseseră tentați să creadă.

– Există mulți elefenți sălbatici prin zonă, dar când spun sălbatici nu înseamnă că sunt violenți.

– Și Vasco cum a ajuns aici? întrebă Terry.

– De multe ori, ei simt nevoia protecției omului. Sau poate a venit aici în căutarea dragostei. L-am lăsat liber fără să-l îngrădim în vreun fel, sperând că va vrea să se întoarcă la turmă, dar au trecut anii și el n-a mai plecat. Dar acum avem noroc. Observ că Vasco vrea să se îmbăieze. Elefanții se îmbăiază frecvent și au gusturi romane să le spunem, în privința băii, iar Vasco exagerează în privința asta, este foarte plăcut să-l vezi bucurându-se de acest privilegiu.

– Chiar i-ați amenajat un loc special? întrebă April.

– Da, am blocat un izvor ca să-i ajungă apa.

Întrerupseră discuția pentru că se auzi un zgomot puternic de crengi rupte de frunze călcate în picioare, pufnituri, sforăituri... Vasco se bucura de soare, de apă. Jane începu să râdă fericită de ceea ce vedea, dar April se îndepărtă numaidecât de locul acela pentru a nu-i fi murdărită cămașa nouă.

– Elefanții noștri sunt mai mici decât cei indieni și africani, dar colții lor mai valoroși.

Vasco începu să se dea peste cap ca un cățeluș fericit, dar când se ridică pe picioarele din față orice asemănare dispăru.

Veni spre grupul din fața sa, lăsându-se mângâiat de Joao. Apoi se uită la cele două surori.

– Cred că se oferă să vă ridice de la sol, zise Joao. Vă asigur că odată ce vă veți obișnui nu este ceva mai plăcut decât plimbarea pe spatele elefantului. Este o senzație grozavă să mergi la înălțimea frunzelor.

April nu se arătă prea încântată, Jane refuză și ea. Joao era dezamăgit.

– Eu m-aș urca, dar sunt prea greu pentru acest elefant mic. Cu toate acestea se lăsă înduioșat de modul cum stătea cu capul și trompa lăsate pentru ca el să se urce. Dar imediat coborî pentru că animalul făcu un zgomot înfiorător. Joao îi strigă lui Marsden să se retragă cu cele două surori.

Dar Vasco dispăru imediat, iar grupul se văzu nevoit să se retragă. Cele două mergeau mai încet speriate dar Joao încerca să le grăbească. La un moment dat el o luă în brațe pe April care se împiedicase, iar Terry făcu același lucru cu Jane.

Nu știau dacă se aflau în primejdie, trebuia doar să se întoarcă să vadă.

Se iscase o luptă între Vasco și un elefant sălbatic. Stăteau față în față, cu fildeșii strălucind în soare, gata să se încleștеze. Elefantul sălbatic căuta să-și înfigă colții în Vasco dar acesta cu o ușurință de care nu l-ai fi crezut capabil ba chiar cu grație, reuși să treacă pe lângă el, apoi cu o mișcare rapidă își înfipse proprii colți speriindu-l pe celălalt, care o luă la fugă speriat.

Vasco îl urmări, se opriră amândoi de parcă și-ar fi apreciat puterile, dar Vasco veni la chemarea lui Joao:

– Gata amice, ai luptat destul.

– Ce vei face cu celelalte animale? strigă April speriată. Trimiți pe cineva să le împuște?

– Ar fi cam greu, pentru că au ajuns destul de departe de acum. Nu le voi ucide pentru că elefanții au cam fost decimați. Oricum, sunt animale cu care te poți înțelege.

– Poate tu te poți înțelege cu ele, mormăi April. Dar ție Jane, cum poate să-ți placă un asemenea spectacol? O luă la rost pe sora ei.

– Mi-a plăcut, este ceva nou pentru mine. Ce altceva puteam face? Ai o idee mai bună?

– Da, să plecăm de aici cât mai repede.

– Înapoi în Portugalia?

– Nu, în Anglia, sau Franța. April trase aer în piept. Cu banii și titlul lui Joao nu există limite nicăieri. Acum să-l lăsăm pe Marsden să-și scrie articolul.

***

În seara aceea la cină, April mai avu un șoc. Seara trecută, April suferise șocul anunțului că banii erau ai lui Joao Camoes și nu ai lui Rodrigo Carreras.

Discuția despre bijuterii mai îmblânzise lovitura. Dar la cafea, Joao se aplecă spre April.

– Din câte am aflat, ești cântăreață.

Jane îi aruncă o privire scurtă dar April îi răspunse cu un zâmbet, cel mai dulce cu putință.

– Mai mult sau mai puțin.

– De ce spui asta? N-ai venit aici să-ți perfecționezi cariera?

Privind-o, Jane realiză că era pentru prima oară că o vedea pe April nehotărâtă. Ar fi vrut s-o ajute, dar...

– April are o voce superbă, începu ea.

– Și cu toate astea s-a oprit pe o insulă unde nu există nici o oportunitate pentru o artistă.

Se făcu tăcere.

Rodriguez nu-și ridica privirea din farfurie. Jane aștepta ca April să spună ceva. Joao își aprindea o altă havană.

April era crispată. Nefiind o fată proastă, observase ce mult preț puneau portughezii pe comportamentul social al unei tinere necăsătorite. Iar acum, când făcuse alegerea și optase pentru Joao, nu-l putea privi în ochi pe Rodriguez.

Ce putea spune acum? Că i se furaseră banii, că-i pierduse și fusese nevoită să coboare de pe vas?

Că nu se simțise bine și decisese să nu-și continue drumul?

Banii puteau fi înlocuiți, pentru că ea nu-i spusese niciodată lui senhor că nu avea o situație bună, cât despre sănătatea ei, aceasta părea excelentă. Iar toată

lumea știa că se acorda atenție specială pasagerilor de pe vapoare. Și atunci, ce motiv putea să invoce?

Deodată, îi veni ideea salvatoare. Mușcându-și buzele, lăsă să-i scape pe sub pleoape o lacrimă.

– Ce este, April? o întrebă Joao. Nu arăți prea bine.

– N-am vrut să ajung la această mărturisire. N-am vrut niciodată să cânt.

– Dar nu înțeleg...

April începu cu voce scăzută să îndruge prostii pe care Jane nu credea că le va putea asculta până la capăt.

– De ce?

Cu o voce ca de copil, cu capul plecat, April începu să îndruge niște prostii pe care Jane abia suporta să le audă. Cum draga lor mamă își dorise ca fiica ei să cânte, cum o împinsese să facă meseria asta deși ei nu-i plăcuse.

– Joao, mă înțelegi, eu realizam că nu am o voce puternică. O voce bună doar pentru...

– Cîntece de leagăn? interveni Terry Marsden.

– Marsden! îi atrase atenția Joao.

– Scuză-mă, April.

– Poate că m-aș fi sustras, dar o iubesc mult pe mama ca și pe Jane, care și ea voia să mă vadă cântăreață și s-a sacrificat pentru mine. Dar când am ajuns aici la Colombo am realizat că nu puteam continua așa... și am coborît.

– Iar sora ta, miss Jane, în loc să vină să te consoleze, să te înțeleagă, a venit să te urgenteze să continui?

April rosti un „da“ atât de greu perceptibil...

Joao se întoarse spre Jane.

– Este adevărat, miss Jane?

Jane rămase nemișcată. Ce rost mai avea să spună adevărul acum? Nu i-ar fi adus nimic bun nici ei, nici lui April.

– Presupun că este mai mult sau mai puțin așa, cum ai spus. Senhor, nu faceți prea mare caz pentru un fleac?

– Fleac, spui? El se ridică furios spre Jane. Am văzut multe situații de acest gen în țara mea și am fost foarte revoltat. O avere foarte mare lăsată unui fiu cu condiția să facă o carieră în plantații, pe când el era interesat de medicină. Iar cel de al doilea fiu a fost trimis să se ocupe de afacerile familiei în timp ce pe el îl interesa cultivarea pământului! Iar sora mea a făcut lucrul ăsta cu Rodriguez. Nu se simte în largul lui în afacerile pe care le derulează.

Rodriguez ridică privirea.

– El este destinat activităților urbane.

– Așa este. Nu-mi doresc decât să urc cu mașina oriunde este civilizație. Ceylonul ăsta mă nemulțumește teribil.

– Vezi, nu este fericit și nu va fi niciodată. De aceea... o privi pe April, dar nu-și termină ideea. Poate doar așa vei înțelege, miss Winter, de ce sunt atât de revoltat. Am fost foarte supărat pe sora mea pentru ce i-a făcut fiului ei.

– Și el de ce a acceptat? interveni Jane.

– Pentru că este mama și nu vreau s-o supăr, interveni Roddy.

Terry Marsden interveni și el.

– Adevărul este că nu putem aprecia plăcinta decât dacă gustăm din ea.

– Ce vrei să spui?

– Că ar trebui s-o lăsăm pe April să cânte.

– N-am chef să cânt, se eschivă April.

Terry zise deliberat.

– Eram convins că nu vei avea.

– Nu înțeleg, interveni Joao din nou. Dacă miss Winthrop nu are chef să cânte, de ce s-o facă?

– Iar noi toți trebuie s-o credem că nu are voce, să ignorăm ce spune sora ei.

Joao nu-i mai putea lua apărarea lui April. Își făcu de lucru cu havana câteva clipe, apoi zise:

– Nu ne-ai putea cânta un cântec oarecare pentru a-l satisface pe acest vizitator cinic?

– Sigur că voi cânta, răspunse April. Trebuie să înțelegi, Joao, că nu-mi displace să cânt. Numai că nu sunt o cântăreață adevărată și nici nu voi fi.

Terry insistă.

– Nu ne-ai putea lăsa pe noi să decidem?

– Dar eu... cânt doar cu acompaniament.

– Te voi acompania eu, se oferi Terry.

– Dar nu este nici un pian pe aici, continuă April.

– Este! interveni Joao. În aripa cealaltă. Este destul de bun și bine acordat după cum mi s-a spus de alți vizitatori cu înclinații muzicale. Dacă v-ați terminat cafeaua doamnelor vă pot conduce acolo. Asta dacă nu consideri că-ți impunem să cânți, April, zise Joao. Oricum te vom înțelege.

– Dacă nu vă așteptați la prea mult... se scuză April.

Porniră spre cealaltă aripă, unde senhor ceru să se aducă băuturi, în timp ce April începu să răsfoiască niște partituri pe care i le adusese Rodrigo.

April găsi în cele din urmă un cântec mai ușor, a cărui partitură i-o întinse lui Terry.

Terry începu să cânte și o făcu destul de bine, cu sentiment. Numai Jane se întreba cum se va descurca sora ei care nu punea niciodată suflet în interpretare.

Probabil, April voia să-i demonstreze lui senhor că nu avea o voce bună puternică. Și chiar asta făcu. Greși intenționat notele, sări cuvintele, tocmai pentru a-l convinge că mama ei o forțase să facă ceva ce îi era foarte neplăcut. Se poticni chiar, apoi reluă cântecul, roșind, cu ochii în lacrimi. Părea pierdută.

Rodriguez, care se tot învârtea în jurul ei, încerca s-o consoleze.

Doar senhor zise:

– Acum, înțeleg.

Iar Terry Marsden dădu peste cap paharul și privind-o pe April rosti pe un ton scăzut pentru a fi auzit doar de Jane: ce bine se preface....

***

O dată ce porni pe panta asta, April făcu totul pentru a realiza ce-și pusese în minte. Privind-o, Jane avu de câteva ori impresia că și pentru ea era o sarcină dificilă. April se înconjurase de o cochilie dură, impenetrabilă. Dură pentru toți, în afară de Joao Camoes.

Surorile schimbaseră câteva cuvinte în seara cu incidentul legat de pian, dar vorbise mai mult April.

– Îmi pare rău pentru spectacolul ăsta de prost gust, Jane, dar numai tu ești de vină. Nu trebuia să deschizi niciodată discuția despre vocea mea. Nu mi-ai dat altă șansă să rezolv problema.

– Și ai făcut din mine și mama cele mai intransigente făpturi de pe glob?

– Poate că sunteți prea sensibile și ați văzut amândouă la mine ceea ce nu există.

– Și cum este, April?

– Vocea mea? Ei, am un pic de voce...

– Oricum, nu cea cu care i-ai cântat lui Camoes.

– Contelui de Camoes, Jane, și acesta este răspunsul la întrebare.

April se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea, însemnând că subiectul era deja închis.

Dar în ceea ce-l privea pe senhor, subiectul acesta abia se deschisese. Dimineața următoare, acesta a fost plin de solicitudine față de April. Aceasta nici nu apuca să ceară ceva că i se oferea imediat. Cu o singură excepție: îndepărtarea lui Terry Marsden.

– De ce nu pot scăpa de individul ăsta? întreba April frecvent.

– Este munca lui, April...

– Jane și ție îți place scrisul, de ce nu încerci tu să faci asta în locul lui?

După plecarea lui April, imediat își făcu Terry apariția.

– Doamna noastră are dubii? rânji el malițios.

– April consideră că abuzezi de ospitalitatea ei.

– A ei? repetă Terry.

– De fapt, a spus a noastră, recunoscu Jane.

– Și nu știe cum să scape de mine, nu?

– Da.

El păru descumpănit o clipă.

– Ar fi bine pentru ea, dar rău pentru mine. Dar contele mă vrea aici așa că este bine pentru mine și rău pentru ea. Și dacă avem în vedere că pe aceste meleaguri bărbatul are ultimul cuvânt, poți fi sigură că voi rămâne.

– Ce spuneați, senhorita? întrebă Joao, apărut ca din senin.

– Discutam cu domnul Marsden...

– Da, asta știu dar spuneați ceva despre bărbatul care are ultimul cuvânt...

Nu avea rost să încerce să-i abată atenția.

Jane zise cu un oftat:

– Bărbatul, aici, este cel care conduce?

– Adică dacă-și conduce familia?

– Da, zise Jane cu obrajii arzând. De ce oare roșea atât de repede?

Aștepta ca el să-i răspundă că bărbatul este capul familiei. Atât de mult anticipase acest răspuns încât, atunci când Joao vorbi, fu ca un șoc:

– Ne place să credem, miss Jane, că suntem de acord în orice privință.

O situație surprinzătoare dar foarte convenabilă... pentru ambele părți....

Din seara în care April cântase se stabilise între ea și Rodriguez un fel de înțelegere tacită, fiecare regăsindu-se într-o postură neplăcută: April, forțată să se dedice cântului, Rodriguez forțat să facă ceea ce nu-i plăcea.

– Este un bărbat de treabă, se confesă April surorii sale, care zâmbi.

Gândul că Joao era conte o scotea din minți pe April, dar nu într-atât încât să renunțe la urmărirea scopului ei. April îl însoțea pe Joao la verificarea moșiei, bea ceaiul cu el, mergea cu el cu Jeepul până la hotarele proprietății.

Făcu toate astea fără să crâcnească, dar când Joao propuse o plimbare pe vârful Adam, pentru prima oară April se opuse. I se spusese totul despre Shri Lanka... despre Sacred Footprint... de urcușul de opt mile până acolo pe care abia îl puteau face atleții....

Când rămaseră singure, April izbucni:

– Nu pot! De ce nu este vârful ăla blestemat mai mic?

– Nu cred că urcușul este atât de anevoios pentru că budiștii își cară copiii în spate, sau rudele bolnave. Este un loc de pelerinaj...

– Atunci să se ducă pelerinii...

– Spune-i lui Joao, sunt sigură că te va înțelege.

– O, Jane nu fi atât de naivă!

April își făcu un plan de scuze. Boală... nu. Tocmai acum când era sigură că acest Conte cum obișnuia ea să-l numească devenise brusc interesat de ea... o gleznă scrântită?

Nu, Joao ar fi adus imediat un medic s-o examineze.

Sau putea să-i spună că secretul Urmei Sacre nu era pe placul ei. Nu, nu putea să-i spună nici asta.

Dar cu norocul care n-o părăsea niciodată April reuși să scape. Se întâmplă chiar în prima zi a expediției după ce se pregătise temeinic pentru ea înșelă până și vigilența Janei.

Rodriguez nu se simți bine. Chemară doctorul care diagnostică repede că avea o intoxicație alimentară,

dar decretă că trebuia să stea acasă, ca și ceilalți membri ai familiei care mâncaseră cu el trebuia să ia aceleași măsuri de precauție.

Fu mană cerească pentru April.

– Și eu am mâncat același lucru! exclamă April.

Nici nu apucă să termine ce avea de spus că Terry exclamă;

– Și eu!

– Așadar, vom avea trei bolnavi. În această situație este mai bine să amânăm expediția pe mai târziu, sugeră Joao.

April, care-i aruncase o privire ucigătoare lui Terry, se întoarse cu un zâmbet spre sora ei.

Jane știa că deși sora ei nu dorea ca ea să rămână cu Joao, nu voia s-o oprească să se ducă în expediție, să-i strice plăcerea. Și de ce ar fi făcut-o? se întrebă Jane, care se entuziasmase din tot sufletul când Joao le spusese despre expediția pe vârf. Citise mai multe materiale în care era prezentat felul divin în care sunau clopoțeii la intrarea din templu, de fiecare dată când un pelerin ajungea pe Shri Pada și abia aștepta să-l audă.

Se pare că i se citea pe chip faptul că-și dorea mult să vadă acel loc pentru că senhor Joao intui ce se petrecea cu ea:

– Ce este, copilă? Ești dezamăgită?

– Puțin. Dar nu contează.

– Contează, Jane, dar îți promit că dezamăgirea ta nu va dura. Voi schimba lucrurile. Cred că-i vom lăsa aici pe cei doi suferinzi și vom urca singuri la Shri Pada.

April făcu o grimasă, pentru că-i displăcea teribil ce urma să se întâmple, dar nu mai avea ce face acum.

Exista doar varianta în care expediția era anulată sau mai precis amânată pentru mai târziu, sau îi lăsa pe Jane și Joao să plece și astfel scăpa de tortură. Decise că a doua variantă era mai bună așa că-i conduse pe cei doi la mașina pe care o conducea chiar Joao; Roddy rămase privind în urma mașinii, Terry le urmă pe cele două surori și Joao până la mașină apoi le spuse aventurierilor să fie atenți, mai ales draga de Jane să fie atentă să nu piardă nimic din amănuntele pe care i le va da Joao despre templul pelerinilor de la Shri Pada.

Moment în care lui Terry îi scăpă un rânjet.

Mașina porni lăsându-i în urmă pe cei trei bolnavi și Jane observă că imediat terenul se schimbă. Traversară alte terenuri cultivate cu ceai, apoi în fața lor apărură munții cu crestele învăluite în ceață, cu văi adânci, cu vârfuri în formă de piramidă, apoi un platou cu statuete din piatră ale căror figuri aveau pe umeri ienupăr verde închis și rododendron. La distanță se vedeau alți munți.

Jane observă că în zona aceea creștea pintenul cocoșului, lucru care o surprinse într-o țară tropicală,

dar Joao îi reaminti că nopțile puteau fi deosebit de reci în acea zonă a câmpiilor Horton, nu se mai aflau în laguna Ceylonului.

Ajunseră la Hatton apoi luară drumul spre Laksapana, la poalele Vârfului. Aici făcură o pauză în care Joao scoase un termos și niște sandvișuri.

– Trebuie să mănânci puțin, micuțo, îi zâmbi el, am aici mâncare destulă pentru cinci persoane. Te așteaptă un urcuș de aproape opt mile. Și drumul este destul de abrupt. El turnă ceaiul și i-l întinse. Trebuie să afli mai multe amănunte despre Shri Pada înainte de a începe urcușul. Dar spune-mi deocamdată ce este în căpșorul tău cel simpatic?

Jane se întrebă dacă el ar mai fi vorbit tot așa de amuzat despre coama blondă a lui April, dar o interesa foarte mult acel templu Shir Pada și preferă să-i dedice toată atenția.

– Știu doar că este venerat de budiști, hinduși și musulmani, ca și de creștini, începu ea. Pe creastă se află o urmă imensă întipărită.

– Mai trebuie să știi, miss, că Budiștii consideră că este semnul lui Buddha, hindușii al lui Siva, iar musulmanii al lui Adam.

Văzură o familie de pelerini care începea urcușul cu greutate pentru că aveau un membru infirm. Deși la un moment dat nu-i mai văzură, auziră vocile lor care repetau:

– Saddhu! Saddhu!

Joao îi spuse că însemna aleluia.

– Poți să vezi acum, zise Joao că nu este doar un urcuș ci și o exaltare. Este mai mult o frăție, dacă vrei.

– Eu n-am venit să stabilesc vreun record, zise Jane cu sobrietate. Am venit pentru a transmite un mesaj uman dacă vrei; pentru mine budhistii, hindușii și creștinii ajung la aceeași înălțime.

– Ai un căpșor foarte înțelept, zise Joao, micuță pitulice.

Jane îl întrebă uimită:

– De unde știi că mi se spune astfel?

– Marsden mi-a spus, replică Joao.

– Terry? Dar el...

– Vorbeam despre Anglia, împărtășeam gânduri despre casă rostite de departe. Iar tu ai intrat în gândurile noastre. Ai făcut-o cu nostalgie.

– Nostalgie? repetă Jane.

– În Portugalia, ca și în Anglia lui Marsden, avem astfel de păsări mici, de culoare maro. Aici în Ceylon, viața păsărilor este diferită și avem cu totul alte varietăți de păsări, dar pitulice nu. Ei bine, micuță pitulice, ești gata de zbor?

– Presupun, zise Jane, că zborul este mai ușor, dar nu oferă aceleași satisfacții.

Joao îi spuse că mai aveau de urcat până la trei mii cinci sute de picioare.

De la primii iarzi, Jane descoperi că urcușul nu era chiar ușor.

– O persoană care urcă în pas normal ar putea ajunge în vârf în circa trei ore, zise Joao. Noi ne putem permite să urcăm în patru ore, iar coborârea s-o facem în două ore.

La fiecare pas, Jane simțea cum aerul devenea tot mai rece, cu toate că soarele strălucea. Observă că peisajul se schimba foarte repede, devenind tot mai sălbatic.

Se mai opreau din când în când, bucurându-se de frumusețea peisajului.

– Chiar și April s-ar fi bucurat de acest peisaj, scăpă Jane, apoi se mustră singură.

– Fii liniștită, micuțo, zâmbi Joao. Te înțeleg. Sora ta ar fi apreciat peisajul, este adevărat, pentru că se spune că urcând acolo oamenii devin mai buni, se apropie de Dumnezeu, ceea ce îi face foarte înțelegători. Iar miss Winthrop nu are cum să rămână insensibilă la atâta frumusețe, fiind ea însăși o femeie foarte frumoasă.

– Da, senhor, admise Jane.

Joao se aplecă și rupse câteva fire de iarbă.

– O iubesc... murmură el, dar Jane auzi.

Deodată nu mai văzu frumusețe în jur, n-o mai atrase nimic și fără să știe de ce, se simți cuprinsă de disperare.

Pacea nu mai era pace. Nimic nu-i mai era pe plac. Ce se întâmplă cu mine? începu să se întrebe.

Știi prea bine, îi răspundea inima.

Da, era adevărat, știa. Nedorită, neinvitată... inima ei se deschisese în fața acestui bărbat arogant. De ce îl iubesc? se întrebă ea. M-am îndrăgostit de bărbatul cu care se va mărita sora mea. Tocmai l-am auzit spunând c-o iubește!

– Senhorita, ai tăcut dintr-o dată! Vocea lui îi produse o durere cumplită pe care n-o mai simțise până atunci. Ridică privirea spre el. Acum Joao nu era cu nimic diferit de cel care fusese înainte. Cu toate acestea abia rostise: o iubesc...

Desigur, fusese convins că nu-l auzise nimeni... pentru că pe chipul lui nu apăruse nici o umbră de îngrijorare, de emoție, sau de jenă.

Jane își spuse că el nu trebuia să știe că fusese auzit.

– Dacă te-ai odihnit, miss, am putea continua drumul.

Jane se ridică greu, dar curând ca toți cei care urcaseră pe aceste culmi, Jane simți că gândurile negre se risipesc și ceva mai plăcut, cu o ușoară tentă de exaltare le luă locul...

Cărarea era acum din granit, mai abruptă, dar continuară să urce fără opreliști. Copacii erau din ce în ce mai rari, aerul foarte prospăt, iar soarele mai milos.

Trecură pe lângă o călugăriță care urca anevoios dar fără să renunțe sau să se lamenteze iar Joao o asigură că aceste călugărițe care ajungeau aici erau ființe foarte pioase.

Când ajunseră din urmă mica familie care-și începuse urcușul pe când ei mai stăteau în mașină cu tatăl care susținea părintele invalid, iar mama ducându-și copilul de mână, Jane îl prinse de mână pe Joao.

– Nu! îl imploră ea.

– Ce este, senhorita?

Jane roși.

– Nu-i putem lăsa astfel! Este... este...

– Mă bucur că ai rostit aceste gânduri, senhorita. Ar fi o dovadă de ingratitudine, de egoism, să trecem pe lângă ei, fără să-i ajutăm.

– Așa este, senhor.

– În acest caz, să-i ajutăm! Numai că... el făcu o pauză.

– Da? Ce vrei să spui, senhor?

– Asta ne va face să întârziem mult. Foarte mult.

– Are vreo importanță?

El îi zâmbi.

– Acesta este răspunsul pe care-l așteptam.

De acum, urcușul devenise o problemă. Jane intui după figurile crispate ale familiei care urca; nici unul nu era prea robust, iar urcușul devenise o tortură. Sub impulsul clipei, ea luă în brațe copilul, iar Joao pe acel invalid bătrân.

Soțul și soția îi răsplătiră cu un zâmbet plin de recunoștință.

În clipa aceea se auzi dangătul clopotului și rezonanța acestuia parcă le dădu puteri.

– Pelerinul a ajuns în vârf, recită Joao.

– Saddhu! îi răspunseră ceilalți.

După o oră foarte solicitantă, care trecu destul de greu în care nu străbătură prea mare distanță din cauza copilului și a invalidului pe care-l purtau pe brațe ajunseră în vârf, sunară la marele clopot, trecură pe lângă Urma Sfântă, apoi rămaseră acolo, bucurându-se de peisajul superb. Totul era de o frumusețe sălbatică, fascinantă. Sub ochii lor se desfășura o priveliște magnifică, un covor imens de frumusețe pe tonuri de verde, pe alocuri învelit în valuri de ceață.

Nu era timpul potrivit, spuse senhor nu fără regret, să vadă acel con de umbră care se scurta foarte rapid, dar nu aveau timp pentru regrete și se mulțumi cu minunile pe care le văzuseră.

– Ei bine, copilă, zise Joao uitându-se la ceas, chiar dacă ai spus că nu-ți pasă că vom întârzia, trebuie să începem coborârea.

– Va fi mai ușor acum, zise Jane.

Dar se înșelase teribil. Genunchii începură să-i tremure.

– Încet, zise senhor, iar ea îi fu recunoscătoare pentru mâna pe care i-o întinsese.

Când ajunseră la mașină se prăbușiră realmente și nici unul nu zise nimic câteva secunde. Doar după ce-i întinse un sandviș, Joao spuse:

– Nu ne vom întoarce la Ambanta în seara asta.

– De ce? îl întrebă ea surprinsă.

– Vei vedea că și casele de odihnă de pe aici sunt destul de confortabile, deși foarte simple.

– Ce vrei să spui?

Probabil că tonul vocii ei îl surprinse pentru că Joao o privi uimit.

– Dar ai spus foarte clar, îi aminti el, când te-am prevenit că vom întârzia că nu contează.

– Știu, dar nu m-am gândit, voiam să spun...

– Ce-ai vrut să spui, senhorita? Vocea lui căpătă un accent mai dur acum.

– Am crezut că nu vrei să întârziem acasă.

– Vom întârzia o singură noapte. Dimineața vom fi înapoi.

– O, nu! șopti Jane.

Joao o privi încruntat.

– Ce este, miss Winter? o întrebă el. Mi-ai spus că nu este nici o problemă iar acum... cânți o altă melodie.

– Nu cânt nici o melodie, răspunse Jane numai că aș vrea să ne întoarcem.

– De ce dintr-o dată ți-ai amintit de standardele englezești, miss? Te deranjează să poposești peste noapte într-o casă de odihnă unde să se ocupe de tine mai multe servitoare? Aș putea continua și cu alte

avantaje dar n-o voi face. Te asigur oricum, miss, că nu vom poposi peste noapte în vreun cort așa cum faceți voi, australienii.

– Sunteți dezinformat, senhor, zise Jane pe un ton foarte rece. Avea mâinile fierbinți și tremura. Nu trebuia să se oprească; știa acest lucru. Și asta nu doar din cauza lui April, mai exista și o alta. Nu voia să fie aproape de acest bărbat.

El o privea mai destins acum. Ba chiar cu o undă de duioșie după cum observă ea.

– Ar fi prea mult pentru tine, micuțo. Drumul de întoarcere ar fi prea obositor. Și nici eu...

– Indiferent de argumente tot asta vom face, zise Jane.

Ea rosti aceste vorbe cu calm, iar după aceea chiar se mira cum reușise să-și păstreze acest calm aparent. Cum reușise să-și stăpânească tremurul interior?

Joao o privea uimit, ușor dezorientat. Deodată în ochii lui ea citi o altă expresie. Avea în față un om foarte circumspect, prudent.

El nu mai zise nimic. De fapt nu spusese nimic important pe durata acestor lungi ore pe drumul spre Ambanta, apoi spre mănăstire.

Jane înțelese că greșise. Ar fi fost, desigur, periculos să se întoarcă astfel și el o făcea doar din cauza aceste tinere încăpățânate...

– Îmi pare rău...

Observând că el avu o reacție bruscă din cauza unor pietre care căzuseră pe carosabil și pe care nu putu să le evite la timp, Jane își repetă scuzele. Nu primi nici un răspuns.

Nu se opriră nicăieri pe drumul de întoarcere, ci continuară drumul în tăcere.

Obosită, însetată, înfometată, Jane ar fi vrut să-și strige amarul, dar reuși să n-o facă. De fapt, era doar vina ei. Jane ațipi câteva minute, poate chiar mai mult pentru că atunci când deschise ochii observă că părăsiseră zona muntoasă intrând în cea a plantațiilor de ceai. După vreo jumătate de oră se aflau în Ambanta. Ajunseseră acasă.

Era spre dimineață. Jane observă asta privind cu ochii abia deschiși că ajunseseră fără însă a putea înregistra și ora.

Probabil că toată lumea dormea. Dar după ce trecură de holul de la intrare și ajunseră în primul salon observară că luminile erau aprinse și că se aflau carafe cu vin pe masă. April râdea din toată inima veselă, bine dispusă.

Rodriguez nu era cu ea. Probabil că simțindu-se rău se culcase devreme.

Cu April se afla Terry. Încăperea era plină de un fum pe care-l puteai tăia cu cuțitul, dar atmosfera era foarte relaxată.

Așa era April. Se plictisise probabil și făcuse totul pentru a scăpa de starea aceasta. Așa făcuse în trecut cu Jeff, așa făcea acum cu Terry.

Jane intră odată cu Joao. Imediat atmosfera se schimbă, iar April se întunecă la față de parcă s-ar fi pierdut undeva pe vreun pisc, acoperit de ceață.

Jane care se gândise cu inima strânsă că April ar fi deranjată dacă nu se întorceau în aceeeași seară observă acum că sosirea lor avusese un efect contrar. De ce se comporta April astfel? De ce era deranjată?

Acest lucru deveni tot mai evident după ce urcară în camerele lor.

– De ce naiba a trebuit să-l aduci înapoi în noaptea asta, Jane? Prostia ta nu are limite?

– Am crezut că te va deranja dacă nu ne întorceam.

– Jane, de ce nu gândești? De ce aș fi vrut să mi-l aduci pe Joao?Ar fi trebuit să te gândești la asta de la început.

– April, nu te înțeleg...

– Ce să înțelegi, Jane? Că mă plictiseam și Terry mi-a ținut de urât? Asta nu înseamnă totuși că nu vreau în continuare să scap de el!

April se duse în camera ei.

Capitolul 8

Din clipa aceea, April făcu tot posibilul pentru a scăpa de Terry Marsden.

Cu multă șiretenie, se folosi de toate atuurile ei pentru a-l defăima în ochii lui Joao Camoes. Îl considera sălbatic, grosolan, obraznic, nicidecum un oaspete bine venit. Iar când Joao ridica nepăsător din umeri, April îl ducea în birou unde zăboveau destul de mult, lăsându-l pe Terry să aștepte.

– Cred că este mai bine să-mi fac bagajul, micuță Jane, îi spuse Terry după câteva zile.

– De ce? îl întrebă Jane.

– Am terminat mare parte din articole. Camoes fiind un individ civilizat nu mă va da afară din casă ci îmi va sugera să găsesc mai multă liniște altundeva, să-mi continuu scrierile.

Și acest lucru se și întâmplă.

În acea seară, pe terasă, Joao îi spuse lui Terry:

– Casa mea din Lalanda, de cealaltă parte a dealului, este liberă. Rudele mele, familia Reynolds care locuiesc acolo sunt plecate o vreme. Știu că le-ar conveni să stea cineva acolo să păzească locuința. Ai avea multă liniște și ai putea lucra nestingherit.

Terry îi aruncă Janei o privire care voia să spună „ți-am spus eu că așa se va întâmpla".

– O, îți mulțumesc mult, Joao, zise Terry. Vorbăria lui miss Winthrop mi-a cam diminuat randamentul.

Dacă el intenționase s-o facă pe April să riposteze se înșelase pentru că ea îi aruncă o privire înghețată ca și paharul cu băutură pe care-l ținea în mână dar fără o vorbă.

Dar Jane se revoltă din cauza lui Terry pe care-l considera victimă, lucru pe care-l și spuse:

– Vezi-ți de treaba ta Jane, zise April.

– Mă voi duce să-i spun lui senhor Camoes ce cred despre asta, insistă Jane.

– Du-te, dar cred că vei fi dezamăgită. Dacă nu chiar șocată...

– Vrei să spui că... oare April voise să spună că senhor i se adresase cu aceleași vorbe cu care făcuse referire la ea pe drumul spre Sri Pada? Că-i declarase dragostea?

– Du-te! insista April triumfătoare, du-te și află răspunsul!

Și Jane luându-și inima în dinți se duse.

Joao se plimba prin grădină; era o grădină extrem de frumoasă, luxuriantă, pentru că aerul rece încuraja florile mai delicate să înflorească. Cât despre fluturi ... erau nenumărați. De fapt Ceylonul era renumit pentru varietățile sale de fluturi: magnificul Darius negru cu galben, Pardinda cel cobalt albastru și multe altele cu aripi diafane.

– Se spune... începu Joao, că legiuni întregi din acestea de fluturi atât de frumos colorați au pornit spre Sri Pada să moară. Ar putea fi adevărat și eu am văzut foarte mulți fluturi, pentru că zboară spre culmi să moară acolo, când li se apropie sfârșitul. Probabil era melancolic pentru că el continuă pe același ton: cu toate astea nu este așa de ușor să mori, senhora, căci după cum spune poetul:

„Cel care a văzut o cioară albă,
sau cuibul unei păsări colibri
Sau un cocotier drept,
Sau o maimuță tăcând sfioasă
Acela va trăi veșnic“.

Aceasta este o poezie veche celoneză.

Jane ar fi stat să asculte toată noaptea; era mereu fascinată când el îi vorbea. Dar trebuia să-i întrerupă melancolia.

– Senhor!

El îi văzu chipul grav și înțelese că Jane avea o problemă.

– Ce este, miss Winter?

– Domnul Marsden... începu ea.

– Ce este cu el?

– De ce îl alungi, senhor?

El îi spuse pe un ton rece:

– Nu m-am purtat niciodată atât de nepoliticos cu un oaspete.

– Nu în vorbe, ci în intenție.

– Miss Winter observ că ești la fel de nepoliticoasă...

– Îmi cer iertare în acest caz. Am fost afectată să văd că Terry a fost alungat. De fapt, ai scăpat de el, senhor. Sau... ai scăpat-o pe April.

– Observ că te interesează acest Marsden, senhorita. Crezi că este bine?

– Nu mă interesează Marsden, în felul în care consideri dumneata.

– Am făcut vreo afirmație concretă? Fără intenție!

Ea îl ignoră.

– Și chiar dacă m-ar interesa Marsden, n-ar fi problema dumitale.

El o privi cu intensitate.

– Dimpotrivă mă interesează foarte mult. Din două motive.

– Al dumitale și al lui April, zise Jane cu amărăciune. Jane fu chiar surprinsă de intensitatea amărăciunii simțite... dar și mai surprinsă de zâmbetul lui. Părea mulțumit. Dar sigur că așa și trebuia să fie doar îl cuplase cu sora ei vitregă. Nu spusese el c-o iubește?

Cu toate acestea se așteptase ca el să fie mai cinstit. Dar asigurarea dată de April se baza pe motive solide. Cine știe ce-i spusese Joao Camoes ca s-o facă să afirme sigură de ea: „du-te, vei avea un șoc".

Nu fusese chiar un șoc pentru că Jane se așteptase la așa ceva. Dar fără să știe de ce, Jane se simțise brusc foarte afectată.

– Senhorita! Miss Winter! Vocea lui Joao o urmări printre straturile de flori. Jane!

Asta o făcu să se oprească brusc. De ce o strigase Jane? De ce n-o striga miss Winter? Era viitoarea lui cumnată!

***

– Ei bine? o interpelă April. Nu te-ai convins că vrea și el să scape de acest individ?

– Ai avut dreptate, vrea să scape de el, dar nu mi se pare corect.

– Totul este corect, zise April, în dragoste ca și în război. Zicând acestea, April izbucni într-un hohot nefiresc de râs.

Terry își adună lucrurile, urcă în vechea sa mașină sport, le făcu semn cu mâna de rămas-bun apoi porni în viteză spre casa familiei Reynolds.

– Călătorie sprâncenată! îi ură April.

Jane nu mai putea suporta situația; era prea mult pentru ea. April nu mai avea nevoie de ea, se pusese pe picioare și găsise locul. Jane decise să plece înapoi în Anglia... din fericire mai avea puțini bani... se putea întoarce la fel de bine și acasă în Australia.

Trebuia însă să-și informeze mama să-i spună că-și jucase rolul și se întoarcea acasă.

Fără a-i spune lui April scrise o scrisoare și rugă unul din servitori s-o pună la poștă. Brusc apăru Joao care începu să discute cu servitorul.

– Senhorita vrea să-i fie pusă scrisoarea la poștă? Foarte bine, mă voi ocupa eu de acest lucru!

După ce servitorul plecă el îi spuse:

– Cel mai apropiat oficiu poștal este la o distanță apreciabilă.

– Scrisoarea nu mai poate aștepta... începu Jane.

El ridică intrigat din sprâncene.

– Este atât de urgent? Parcă spuneai că n-ai lăsat pe nimeni în urmă că ți-ai luat cu tine și inima în această călătorie.

– I-am scris mamei, răspunse Jane.

– A, este cu totul altceva! În acest caz sigur că trebuie să expediem scrisoarea cât mai repede!

– Da, nu mai suferă amânare, zise Jane.

– De ce te grăbești așa, miss Jane?

– Vreau să plec de aici. Aș vrea ca mama să știe de planurile mele, sir.

– În acest caz, miss Jane vom duce scrisoarea nu la cel mai apropiat oficiu poștal ci la un aeroport privat care va duce corespondența imediat la Colombo.

– Vă mulțumesc, senhor.

– Vrei să mă însoțești până la acest aeroport privat, miss Jane?

– Mulțumesc domnule, dar prefer să n-o fac.

– Va fi un drum interesant.

– Am spus că nu merg, domnule.

Joao se înclină în fața ei și plecă. Jane se îndreptă spre una din băncile aflate în spatele lor și începu să răsfoiască o revistă.

Dar trecu aproape o oră și mașina lui Joao nu plecă să ducă scrisoarea așa că se văzu nevoită să întrebe care era motivul. Dar acest motiv veni din partea lui April nu a lui senhor Joao.

Se petrecuse ceva tipic pentru April, care începuse să facă doar lucruri neobișnuite: stătea pe marginea patului cu scrisoarea Janei în poală.

– April! exclamă Jane.

– O, da, știu că am făcut un lucru îngrozitor, dar Joao mi-a spus că ai de trimis o scrisoare urgentă așa că am luat scrisoarea de la el... nu contează cum și acum fac un lucru rușinos citind rândurile tale. Îmi pare rău dar trebuia s-o fac. Îmi pare rău, draga mea, dar scrisoarea asta nu va pleca.

– Poftim?

– Nici tu nu vei pleca de aici, Jane. Nu mă poți lăsa aici.

– De ce nu? Ai obținut tot ce-ai vrut.

– Nu, nu încă.

– Mă rog, ești pe aproape.

– Nu, și nici nu voi fi... uite ce este, Jane, nu poți pleca! N-ar fi corect.

– Tu vorbești de corectitudine? Oricum, Rodriguez este în plus aici.

– Nu Rodriguez mă deranjează, chiar dacă este al treilea. Al patrulea mă supără. Și tocmai asta ar fi dacă ai pleca acum.

– April, despre ce vorbești?

– Despre Terry.

– Dar el a plecat.

– Uite ce este, Jane. Nu înțelegi ce vreau să spun și poate nici n-ai cum s-o faci, dar chiar și așa te rog să rămâi, să mă ajuți.

– Să te ajut?

– Te rog să mă ajuți să nu... să nu... O, Jane, te rog, ajută-mă rămânând aici.

Jane nu știa ce să creadă. Ar fi vrut din tot sufletul să plece, dar ceva din privirea lui April, ceva ce nu mai văzuse până atunci o opri.

– O, April, zise ea pe punctul de a ceda.

– Nu mă lăsa acum, Jane. Promite-mi!

– Eu simt că trebuie să plec!

– Promite-mi!

Jane avu un moment de slăbiciune și cedă.

– Bine, April, zise ea cu vocea pierită.

Jane ieși din nou să se așeze pe bancă. Se simțea dintr-o dată istovită.

Când sosi Joao și se adunară la masă, nimeni nu făcu nici o remarcă referitoare la cel care nu se mai afla cu ei, Terry Marsden. Deodată, Joao le spuse:

– Mâine seară, pe vremea asta, în loc să stăm la masă, vom face ceva deosebit.

– La ce te referi, Joao? întrebă April curioasă.

– Vom observa ceva care seamănă cu un ochi de apă. N-a plouat de mult, așa că animalele suferă de sete și trebuie să-și caute hrana mult mai departe ca de obicei. Am examinat locul și am observat diferite urme.

Jane îl asculta cu respirația întretăiată, dorindu-și din tot sufletul să asiste la o astfel de scenă, să

surprindă animale pe care poate le vedea prima oară. Dar amintindu-și ce simțea pentru senhor Camoes, își spuse că nu trebuia să meargă, chiar dacă-și dorea asta din tot sufletul. Rămase crispată și tăcută.

Li se aduseră băuturile. Umbrele nopții începură să cadă iar April, apoi și Rodriguez se duseră să se pregătească de plecare.

Jane se ridică și ea.

– Senhorita! se auzi vocea lui Joao.

– Poftim, senhor?

– N-ai părut prea entuziasmată de ideea mea.

– Am un motiv să nu mă entuziasmez. Nu voi merge.

– Ba vei merge, senhorita. N-am insistat ieri când n-ai vrut să mergi la aeroport, dar de data asta nu vei putea refuza senhorita. Te rog să mă crezi că vei merge. Este ceva ce nu trebuie să pierzi.

– De ce ar trebui să merg?

– Pentru că ești o tânără onestă, inocentă care vrea să știe, să cunoască. Vrei să vezi cum se adapă animalele. Recunoaște.

Ea nu putea nega și nici nu încercă s-o facă.

– Nu vreau să văd animalele cu dumneata, senhor.

– Îți mulțumesc pentru sinceritate. Dar întrucât nu poate să te ducă altcineva acolo, o voi face eu.

– Nu merg, se încăpățână Jane.

– Vei merge, senhorita, replică el calm. Dacă nu, te voi duce eu în brațe până acolo. Sunt convins că o dată ce vei vedea locul acela te vei lăsa cuprinsă de magia lui. Văd că deja ochii îți strălucesc. Tânjești să mergi. De ce te încăpățânezi?

– Pentru că nu suport să mi se spună ce să fac. Numai pentru că ești portughez, senhor....

– Nu cumva uiți ceva? Parcă ți-am spus, senhorita, că în țara asta bărbatul și femeia iau decizii împreună? Te rog să vii în întâmpinarea cererii mele.

Jane îndrăzni.

– Și dacă refuz?

– În acest caz, voi face eu tot drumul spre tine, senhorita. Este o promisiune, miss Winter, nu o amenințare.

Jane nu putea ascunde faptul că aștepta cu cea mai mare încântare să plece. Ar fi fost o experiență care nu le era dată multora, dar nu asta o înfiora atât ci faptul că urma să fie aproape de natură.

De aceea, a doua zi dimineața ea ascultă cu atenție indicațiile date de Joao lui April și Rodriguez.

– De cum ajungem acolo trebuie să înceteze orice discuție. Să fie tăcere. Chiar și înțepăturile de insecte trebuie suportate cu stoicism fără comentarii. Nu se admite nici un strănut.

April îi arunca priviri alarmate lui Rodriguez. Nu putea găsi o altă scăpare ca aceea când urcaseră spre vârful Adam?

Dar ochii lui Rodriguez scânteiau.

– Luăm și armele? întrebă el.

– Numai pentru protecție. Nu vom ucide nici un animal. Iar doamnele nu se vor parfuma.

– Joao! exclamă April. Nu suport insectele și înțepăturile lor! Și oricum trebuie să mă machiez, altfel arăt oribil.

– Ar fi mai bine să porți pantaloni, o sfătui el ca să nu simți pișcăturile.

– Toate aceste suferințe ca să văd vreun urs! exclamă April, dezamăgită.

– Un urs! se entuziasmă Jane.

Spre seară cei patru porniră pe o cărăruie aleasă de Joao. Trecură peste bușteni căzuți, ferindu-se de șerpi, de bucăți de stâncă.

April începu să se lamenteze. Țânțarii o chinuiau, crengile o zgâriau.

Dar Jane nu întorcea capul, ci mergea înainte ca vrăjită.

Curând apăru o familie de maimuțe să se adape. Apoi... Rodriguez o făcu atentă... se întâmpla ceva. Jane își ținu respirația.

Se apropiase o căprioară. Bău repede și se depărtă imediat.

Din nefericire, începu să plouă și se ascunseră sub un umbrar. Stătură acolo vreo oră înainte ca nefericitul incident să se petreacă.

Leopardul ceylonez se apropie de apă, rămase acolo o secundă în liniște ascultând în jur, apoi, alarmat de o mișcare necontrolată a lui April sări instinctiv într-o parte și porni spre pădure. April scăpă neatinsă, la fel și bărbații, dar brațul lui Jane fu zgâriat rău. Jane scăpă un strigăt, oftă, apoi nu mai știu nimic.

Deschise ochii după vreo oră când se afla în bungalou. April o privea îngrijorată. La picioarele ei, palid încât nici nu-l recunoscu, se afla Joao.

Capitolul 9

Dar starea de trezie a Janei nu dură.

Abia începură să se contureze mai clar chipurile abia întrezărite să le poată asemui celor reale din viața zilelor ei, că privirea i se încețoșă din nou și adormi la loc. I se părea că pleoapele îi sunt de plumb, pentru ca mai apoi să se simtă ca sub puterea unui sedativ, sau ce-i dăduse doctorul care venise s-o vadă, pentru ca mai apoi să simtă durerea și să vadă figurile celor care așteptau cu sufletul la gură ca ea să reacționeze.

Una dintre aceste figuri cunoscute era a lui Joao. De fapt, pe el îl vedea peste tot. Uneori i se păru că vede chipul lui April alături de el, alteori al lui Rodriguez, ba chiar al lui Terry. Dar de fiecare dată când putea deschide pleoapele grele senhor se afla acolo.

Doctorul o examină din nou.

– Nu mai vreau narcotice, încercă ea să protesteze.

Era un medic tânăr care-i zâmbi și începu să-i povestească despre locurile în care făcuse practica și-i promise să n-o mai înțepe.

– Asta doar dacă nu cumva starea brațului o va cere. Oricum, șocul a trecut.

– Brațul mă mai doare, dar suportabil.

– Va trebui supravegheat în continuare. Într-o țară tropicală precum Ceylonul, infecțiile apar foarte ușor. Nu pot nega totuși că și eu am simțit dorul de casă când am venit aici.

Joao Camoes, care intrase în tăcere, îi privi cu ochii săi pătrunzători.

– Jane își va petrece iarna în Albufiera.

– Albufiera? repetă Jane.

– Locul unde m-am născut. Apoi Joao se interesă de starea ei, schimbă vorbe de politețe cu doctorul după care îl conduse.

Terry, care se afla și el acolo, îi zâmbi cu farmec, iar Jane se întrebă încă o dată de ce oare nu-l plăcea April.

– Jane draga mea, incidentul cu leopardul te-a afectat dar pe mine m-a ajutat să-mi reiau locul în casă.

– Te-ai întors definitiv? îl întrebă ea.

– Nu, dar deși casa este foarte plăcută, când am auzit că missy a avut un accident am zburat până aici, așteptându-mă la ce era mai rău.

– Iar eu te-am dezamăgit!

– De ce să nu recunosc? Eu am crezut că este vorba de April.

– Mai scrii despre plantațiile de ceai, Terry?

– Dar tu ai scris ceva, Jane? Ai dreptul s-o faci!

– Eu n-am scris niciodată un articol serios, n-am avut destulă ambiție.

El nu-i răspunse o vreme, ceea ce nu era stilul lui, dar apoi se aplecă și o sărută pe frunte, după care plecă.

Intră Rodriguez. Era puțin agitat dar probabil i se spusese să nu divulge motivul care-l adusese în starea asta.

Jane întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu leopardul?

– Dragă Jane, nu-ți face probleme...

– Nu-mi fac, dar nici n-aș vrea să aflu c-a fost ucis.

– Stai liniștită, n-a fost ucis, a fugit în junglă. Joao n-ar fi împușcat animalul pentru că este un pasionat al vieții sălbatice, deși trebuie să spun... Rodriguez oftă, că mie Ceylonul nu-mi place.

Reveni doctorul care aduse cu el și o asistentă.

Dar când oare va veni și April? se întrebă Jane.

Când aceasta sosi, îi spuse cu o voce pierită:

– Jane, plecăm în Portugalia.

– Poftim? April, nu te simți bine? Ești foarte îmbujorată.

– Sunt fericită. S-a petrecut în sfârșit!

– La ce te referi, April?

– Joao a închiriat un charter care să ne ducă la Alargave, desigur după ce doctorul va spune că ești în afara oricărui pericol. Alargave este o provincie portugheză, aflată în sudul țării. Capitala este Faro renumită pentru vinuri, pește și flori. Dar ținta finală este Alargave.

– Am înțeles că este locul de naștere al lui senhor, își aminti Jane.

– Da, acolo se află palacio cu plaja, unde vrea să te recuperezi.

– Eu? Dar nu am nevoie de recuperare! Mă simt bine.

– Leopardul acela a sărit asupra ta, iar tu afirmi că te simți bine? Nu fi ridicolă, Jane! Trebuie să mă duc.

– Și ce te împiedică?

– Nu pot merge acolo decât împreună cu tine. Depind de tine întru totul, Jane.

– De ce?

– Pentru că Joao ne duce acolo doar pentru tine, Jane. Este convins că ai nevoie de îngrijire medicală și unde altundeva ai putea s-o primești mai bine decât în Portugalia?

– Aș prefera să mă întorc în Australia! exclamă Jane.

– Jane, nu poți face asta!

– Pot și o voi face.

– Dar chiar acest medic ceylonez a recomandat să te tratezi schimbând clima.

– Nu neapărat în Portugalia.

– Oricum, nu în Australia, unde este vară. Doctorul a recomandat o climă mai rece pentru a-ți reveni.

– Dar mi-am revenit foarte bine.

– În acest caz, Jane, zise April venind mai aproape de patul ei fă-o pentru mine. Eu trebuie să merg, înțelegi?

– Da, înțeleg, înțeleg tot ce ai pus la cale. Dar nu pot să înțeleg care este rolul meu în acest scenariu murdar, April. Simt că nu trebuie să te ajut să-ți pui planul în aplicare. Îmi pare rău dar așa simt.

– Poate nu este cel mai inocent scenariu, dar trebuie să plec de aici până nu este prea târziu. Escapada în Portugalia mi se potrivește de minune. Nu poți să înțelegi de ce trebuie să scap de aici?

– Ba da.

– Nu cred că ne gândim la același lucru, dar ... nu mai contează. April o privea cu un chip chinuit, așa îl observă Jane. De aceea ea așteptă continuarea.

– Mi se pare sau încerci să scapi de ceva? Sau mă înșel?

– Nu, zise April, nu te înșeli. April începu să râdă nefiresc. Nu mai făcu o altă încercare de a-și convinge sora.

Dar asistenta care intră atunci în încăpere, o tânără zâmbitoare cu părul strâns în mijlocul capului schimbă pansamentul Janei, apoi ridică privirea spre ușa pe care intrase Joao.

– Te simți mai bine acum? El trase un scaun lângă patul Janei.

– Da mă simt bine și aș vrea să mă ridic.

– Mă bucur că faci această afirmație miss, altfel nu ți-aș fi permis să zbori mâine.

– Oricum, acest lucru nu se va întâmpla senhor, zise Jane. Oricum nu voi pleca unde ați planificat.

– Și unde am planificat?

– În Portugalia.

– Observ că ți s-a spus deja, miss.

– Nu mi s-a spus, am fost informată de planurile făcute.

– Miss, eu n-am făcut planuri. Planurile sunt puse la cale... sunt aranjamente definitive. Micul avion ne va duce la aeroportul Ratmalana și de acolo vom zbura la Lisabona. De acolo cu un avion mic acasă la mine.

– Palacio este o casă? întrebă Jane.

– S-ar putea, replică el. Să zicem că este o casă ridicată pe stâncile de la Albufiera, vremea este temperată acolo, plăcută.

– Și dacă nu voi merge la Albufiera senhor Camoes? izbucni Jane.

– Miss Winter, nu-ți mai face planuri pentru că vei merge. Ceea ce s-a întâmplat în junglă, incidentul cu leopardul este răspunderea mea. Nu numai că teritoriul îmi aparține dar tot eu am făcut și pregătirile pentru expediție. Trebuie să înțelegi miss Winter că sunt răspunzător pentru tot, ca să nu mai vorbim despre faptul că tot la insistențele mele ai venit aici de la Ambanta.

–O! exclamă Jane. Acum chiar înțeleg ce mare răspundere apasă pe umerii dumitale, senhor Camoes!

El nu mai zise nimic pe moment. Apoi adăugă:

– Și ar mai fi ceva...

Jane înțelese imediat că era nevoie de ea, pentru că era cea de a treia persoană fără de care nu putea pleca nicăieri cu iubita lui April. Iar incidentul cu leopardul se potrivise de minune, pentru că Joao nu se putea duce acasă cu April fără ca aceasta să fie însoțită de cineva din familie, de același sex.

Iar acum el voia... intenționa s-o ducă pe April acasă. Nu spusese el: „o iubesc!“

– Senhorita? auzi vocea lui, care-i cerea să decidă în privința medicului care o îngrijise.

Jane făcu o încercare.

– N-aș vrea să renunț la acest medic, a fost foarte competent.

– Nu vei renunța, copilă. Crezi că eu aș risca să schimb acum medicul? Sigur că va veni cu noi!

Jane rămase fără replică. Ce mai putea spune? Putea să protesteze?

Nu!

***

Avionul de zece locuri îi transportă pe toți a doua zi la aeroportul Ratmalana a doua zi dimineață. În timp ce schimbau avionul, Jane văzu elefanții puși la muncă, în strigătele muncitorilor care-i foloseau să care bușteni mari și se gândi că elefantul Vasco avusese mare noroc să trăiască în acea vale privată.

Odată ce avionul se desprinse de sol, ca și cum ar fi întors paginile unui atlas Jane văzu cum începură să se schimbe formele de relief. Era, se gândi Jane, ca și cum un copil s-ar fi uitat în jos și ar fi ales culorile de pe o paletă imensă: galben pentru India, roz pentru Persia...

Karachi, Cairo.. Alger... ore pe care le străbătu moțăind sau trezindu-se brusc, apoi văzu Lisabona conturându-se în zare, dar nu avu șansa să vadă orașul pentru că avionul următor îi aștepta deja pentru traseul final. Îi ducea pe acea fâșie de pământ ce aparținea contelui Joao de Camoes de la Albufiera.

April o privea cu ochii strălucind de fericire, așa cum n-o mai văzuse de mult. În timpul călătoriei ea îi șoptise:

– Jane, nu-mi vine să cred tot ce văd! Ciupește-mă, să mă conving că este real! Nu numai că au un avion privat dar și medic. Și când te gândești că eu pusesem ochii pe bietul Roddy!

– April... începu Jane.

– Dragă soră, nu ai ce să-mi reproșezi. Am fost, slavă Domnului, departe de cele întâmplate. Sunt în siguranță.

– În siguranță? repetă Jane care nu înțelegea nimic.

Dar April nu-i oferi detalii.

Făcură o mică oprire în provincia Alargave. Avionul aterizâ lin, pasagerii coborâră și urcară în două mașini care așteptau.

Ce bine știa senhor să organizeze totul, bombăni Jane, dar observând încântarea de pe chipul surorii ei vitrege, Jane știu că aceasta se gândea la Joao ca la contele de Conde.

Trecură în goana mașinii pe lângă o pădure de eucalipt, care-i aminti lui Jane de casă.

– Sunt aclimatizați, desigur, îl auzi pe Joao, dar acești arbori din dreapta sunt ai noștri.

Trecură de niște porți impunătoare despre care Rodriguez le spuse că duceau la palacio... printr-o

avenida plină de magnolii cât se putea vedea cu ochii și deși Jane n-o vedea pe April știa că aceasta savura momentul.

Dar palacio rămânea ascuns privirii, cu toate că așa numita casă de pe stânci, de fapt un castel, le indica faptul că tot ce-i aparținea lui Joao deci și acest palacio, urma să fie ceva care tăia orice suflare.

Chiar și April era foarte tăcută pe când îl urma pe Joao pe un coridor lung cu marmură în stil portughez, cu panel de stejar.

Era loc destul unde să fie cazați, iar cele două surori primiră ca și la Ambanta, camere care comunicau între ele. Mobilierul era în stil portughez, în culori explozive. Dar pe fereastră se vedea adevărata frumusețe, albastrul mării și al cerului, care păreau să se contopească la un moment dat.

Jane se simți extrem de bine aici.

Chiar și April era plăcut surprinsă. Se așezase puțin dezorientată pe marginea unui fotoliu.

– Este prea mult... începu ea. Nu mai pot gândi.

Deodată de parcă ar fi avut înțelegere pentru confuzia lui April, Jane o întrebă uimită.

– Dar chiar vrei să gândești?

– Nu, nu vreau, decise brusc April. Mulțumesc că m-ai adus la realitate și te rog să continui tot așa, surioară. Ce zici, despachetăm?

Luară masa într-un salon ale cărui ferestre dădeau spre mare. Focul ardea în șemineu pentru că urma o noapte rece.

Când, în timpul mesei, Joao anticipă că vor putea înota în săptămâna în care vor sta în acel loc, April protestă punând întrebări despre aisberguri.

– Vei fi surprinsă, miss, zâmbi Joao de temperatura de pe plajă comparată cu cea de pe stânci. Acolo soarele iernii strălucește cu putere. Poți face plajă în costum de baie privind în sus la alți oameni care la distanță de optzeci de picioare sunt îmbrăcați în haine de iarnă.

După masă, tânărul medic examină încă o dată brațul Janei, apoi, exprimându-și satisfacția pentru felul în care evolua aceasta, îi sugeră să se culce devreme pentru a se odihni mai bine, mai ales după această lungă călătorie.

Spre uimirea lui Jane, după ce Rodriguez se scuză și plecă, iar sora ei ar fi putut rămâne singură cu contele, aceasta se retrase și ea, pe motiv că se simte epuizată. O ajută pe Jane să se pregătească de culcare, îi aranjă pernele, apoi făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult, adică își sărută sora.

– Îți mulțumesc, Janey, șopti ea înainte de a stinge lumina. M-ai ajutat cum ai putut, nu este vina ta că...

– Ce vrei să spui, April? întrebă Jane după ce încercă să se ridice mișcare în timpul căreia simți o durere acută în braț. Ce s-a întâmplat, April? Ce nu merge?

– În această lume a bogaților? Nu te prosti, draga mea.

– Pari foarte nefericită.

– Am primit ceea ce am meritat.

– Acesta este răspunsul tău?

– Este singurul răspuns pe care mi-l pot da. Dar acum mă simt teribil de obosită. Jane, nu te mai agita. Mă voi culca și o să dorm mult până mâine dimineață pe la zece. Roddy mi-a spus că este foarte rece pe plajă până la ora unsprezece, pentru că soarele nu trece de stânca de acolo. Noapte bună, surioară.

Dar April nu dormi. Nici Jane nu se odihni deloc pentru că o auzi toată noaptea plimbându-se prin cameră. La un moment dat se duse la fereastră unde rămase cu privirea pierdută.

***

Dar dimineață, când nici una din persoanele aflate în casă nu se duse pe plajă pentru că era chiar frig, April era o altă persoană. Părea entuziasmată și încântată.

April porni spre plajă deși tremura la fiecare pas pe care-l făcea, de parcă ar fi pășit pe gheață cu toate că erau în plină vară April avu curajul să se întindă pe plajă cu grația unei pisici.

– Este minunat! exclamă ea.

În timp ce ea și Jane au făcut plajă Joao, Rodriguez și tânărul doctor înotară în larg. Apoi la întoarcere se alăturară surorilor, discutară se amuzară moțăiră. Duceau o existentă idilică ce avea să se perpetueze toată săptămâna.

Noaptea aprindeau focuri pe plajă, ziua stăteau sub razele soarelui. Se plimbau pe plajă printre colibele pescarilor, toate albe dar cu coșurile proiectate diferit.

Aveau zilnic cam același program de voie dar deja după a treia zi rămaseră doar patru pentru că Rodriguez vru să-și petreacă singur timpul.

– Aș putea spune că Roddy s-a reîntâlnit cu o fostă prietenă din copilărie? Te deranjează, April?

– Nici vorbă! exclamă ea. Îi doresc noroc!

– Iar eu îi doresc să se întoarcă în Ceylon pentru că acolo părea foarte fericit, adăugă Jane.

– Da, am observat și eu și chiar voi discuta despre asta cu sora mea. Nu va fi prea greu. Desigur ea s-a gândit la mine singurul ei frate necăsătorit. Ea și-a închipuit că am nevoie de Roddy aici să nu mă simt

singur. Dar acum lucrurile stau cu totul altfel. M-am decis să nu mai am nevoie de familia altcuiva.

Cele două surori care-l priveau cu mare atenție nu putură totuși să deslușească mesajul lui. Dar privirile li se întâlniră...

Doctorul a fost chemat la Lisabona pentru un control de rutină, iar Rodriguez venea acasă doar la masă, așa că abia îl vedeau.

– Cred, zise Joao, că povestea de dragoste trebuie să continue....

În ziua aceea, surorile se aflau pe plajă înconjurate de reviste și ziare de pălării și umbrele de plajă pe care le aducea Joao, care își făcea ora zilnică de înot. Jane, care se bucura de razele soarelui deschise ochii mari să se bucure de mare de valuri, de nisip și văzu... văzu...

Nu putea fi adevărat!

Închise ochii. Dar apoi, când îi redeschise mai văzu încă acea figură care semăna...

Dar figura dispăru din nou.

Jane se ridică și deschise capacul termosului. O ceașcă de cafea o va ajuta să vadă lucrurile așa cum erau în realitate.

April, care părea foarte palidă în dimineața aceea, dar poate era doar din cauza nisipului care i se reflecta pe chip se oferi:

– Jane, lasă-mă să te ajut, nu-ți forța brațul. Și vrând s-o ajute, vărsă conținutul termosului pe nisip.

– O, ce prostie am făcut! Acum va trebui să urc stânca să aduc altă cafea.

– Pentru mine nu este nevoie, April.

– Pentru Joao va trebui să mă duc oricum, știi că bea cafea întotdeauna când se întoarce din partida zilnică de înot și nici astăzi nu va face excepție.

Așa era, dar Jane nu credea că Joao se va plânge că nu va avea cafea în ziua aceea. Cu toate acestea April insistă să fie lăsată să facă acest serviciu.

– Bine, April, dacă asta vrei...

– Da, Jane, zise ea și plecă.

Jane o urmări cum începe urcușul și curând o pierdu din vedere.

Joao veni din apă și începu să se usuce cu un prosop imens. Jane îi explică ce se întâmplase cu cafeaua, el încuviință fără nici un comentariu, apoi se întinseră amândoi la soare și Jane adormi.

Când se trezi soarele era mai jos. April nu era prin preajmă, dar termosul se afla acolo.

– Unde este April? întrebă ea. A venit și a plecat din nou?

– Nu, a plecat doar.

– Și termosul?

– April n-a plecat după cafea. Am observat când am ieșit din apă.

– Dar... nu înțeleg. Doar pentru asta a plecat!

– Nu, n-a plecat pentru asta.

– Joao... Jane i se adresase până atunci cu apelativul senhor și de aceea se opri uimită că-și luase asemenea libertate.

Dacă el remarcase felul în care i se adresase Jane, nu făcu nici o remarcă.

– Vino micuțo, să mergem spre casă. Nu pot să-ți spun mare lucru pentru că nu știu nici eu, nu încă. Pot doar să mă gândesc că...

– Că?

– Pot să mă gândesc doar la ce am simțit și observat.

– Ce anume?

– Nu eu trebuie să-ți spun, ci ea.

– April?

– Sigur că da. Sora ta, senhorita. Vino să vedem dacă a făcut ce trebuia.

– Dacă a făcut ce trebuia? repetă Jane. Vrei să mă faci să înțeleg că April nu mai este aici, că are ceva de spus, dar nu direct, ci...

– Printr-un bilet. Da, cred că va face asta. Poți lua doar acea pernă? Eu voi duce restul.

Nu mai avea sens să încerce să se grăbească acum când aveau de urcat spre casă. Jane ducea o pernuță și niște reviste, protejându-și brațul.

– Am urcat mult mai repede ca de obicei, astăzi! strigă Jane.

– Cu toate că avem destul timp, o asigură el. O viață întreagă, crede-mă.

Ajunseseră și urcau treptele casei. Jane începu să-și strige sora. April nu-i răspundea.

Un servitor îi spuse ceva lui Joao, care înclină din cap.

– Sus, îi spuse el lui Jane, vei găsi un bilet.

– Bilet?

– Este pentru tine, senhorita. Sora ta ți l-a lăsat. A plecat de aici. Cu delicatețe el îi spuse: vrei să-l citești singură sau să vin și eu cu tine?

Jane se simțea ciudat, fără greutate, ireală, suspendată în spațiu. Trebui să facă un efort să revină la realitate. Trebuia să urce în camera ei, să constate dacă April plecase. Unde? De ce? Va afla din acel bilet.

– Vino cu mine, zise ea sub impulsul momentului, iar el simțindu-se dintr-o dată foarte tânăr, vrând s-o protejeze urcă împreună cu ea.

Capitolul 10

„Dragă pitulice“, am plecat cu Terry Marsden în Anglia. Mă căsătoresc cu el diseară.

Tu ai avut impresia că l-ai zărit când eram pe plajă. Eu l-am văzut mai bine și acesta a fost momentul pe care-l așteptam. Îl iubesc, Jane.

Am știut asta imediat ce l-am văzut prima oară, dar am luptat împotriva acestor sentimente. Voiam un bărbat important, cu bani, dar n-a fost așa. Recunosc că nu mi-a ieșit nimic după cum mi-am dorit și planificat, dar acum nu mai este nimic de făcut, surioară, pentru că sentimentele față de Terry sunt mult prea puternice și chiar dacă Terry este și mai sărac decât mine, asta nu mai contează acum; nu-mi doresc decât să fim împreună. Să nu-ți faci probleme în privința mamei: se va împăca mai devreme sau mai târziu cu situația și-și va aminti de ea și tata în tinerețe.

Îți amintești discuțiile despre dragoste pe care le purtam cu ea? Erau adevărate , micuță Jane. Ce sfat să-ți dau în legătură cu Joao? Greu de spus! Urma un alt scris, probabil al lui Terry, care punea aceeași întrebare: ce-aș putea să-ți spun, Jane? Apoi urmau semnăturile celor doi.

April și Terry".

Jane lăsă scrisoarea pe masă, uimită, rămasă fără replică. Se lăsă condusă de Joao spre fereastră.

– Sper că nu este adevărat! exclamă ea.

– Din păcate este foarte adevărat, draga mea Jane. Am știut de pe plajă, când tu erai adormită.

– Și atunci?

– Vrei să întrebi de ce nu te-am trezit? Ce-ai fi făcut?

– I-aș fi oprit.

– Ai fi oprit un vis? Pentru că despre asta este vorba, micuța mea Jane. Am ținut sub observație aceasta pereche. Sunt făcuți unul pentru celălalt și sunt sigur că vor izbândi. Este mai bine că April s-a opus acestei dragoste, pentru că izbânda va fi și mai mare. Sunt convins că Marsden se va dovedi un soț din ce în ce mai atent și mai bun. Se simțea pustiit, fără țel, iar April a fost scânteia care a declanșat speranța în cazul lui.

– Dar April...

– Și ea are nevoie de el. Are chiar o nevoie disperată, pe care a dovedit-o în ultimele săptămâni. De ce crezi că aș mai fi venit aici? I-am ghicit disperarea, dorința de a-și trăi viața doar alături de el.

– Nu este singurul stil de viață pe care-l gândea April. Se gândea în aceeași măsură și la tine, Joao.

El zâmbi.

– Poate! La început a fost Rodriguez, apoi eu. Ai crezut vreun moment că eu...

Jane era foarte tulburată.

– April nu poate trăi în sărăcie, nu este acest gen de femeie, protestă Jane.

– Poate că April n-a fost acest gen până acum, dar s-a schimbat. Este o jumătate din întregul pe care numai cu Terry îl poate alcătui. Dar de ce să vorbim despre sărăcie? Terry este un bun jurnalist, iar sora ta are o voce remarcabilă.

Jane îl privi la fel de uluită.

– Voce? Ai spus că... ai spus...

– Desigur. Eu am marșat la totul. April va contribui la bunăstarea familiei. Iar cu Terry alături se va mulțumi și cu puțin. Acum de ce te mai încrunți, draga mea? Ce te mai frământă?

– Mama, mărturisi Jane.

– Sora ta va rezolva și această problemă. Nu este chiar un motiv de îngrijorare.

– April este preferata mamei, dar mama nu și-a făcut niciodată probleme prea mari din cauza banilor.

Jane își aminti casa lor, cărțile de ghicit aflate întotdeauna pe masă, faptul că mama trăia în trecut, în trecutul trăit cu Vernon. Acele zile fericite.Janei i se

făcu dintr-o dată milă de tatăl ei. Într-o relație sunt implicați cei care iubesc și cei care se lasă iubiți.

Nici nu realiză că rostise aceste gânduri cu voce tare.

– La ce te gândești, Jane? o întrebă Joao. Ea îi spuse, iar Joao încuviință.

– Da, este trist, dar este cel mai bun lucru pentru ei.

– Să se iubească egal?

– Da.

Jane se tot gândi la această problemă, dar cu tristețe. Și pentru ea ar fi fost cel mai bun lucru pentru că-l iubea pe bărbatul din fața ei.

Dar pentru el dragostea ei nu însemna nimic, pentru c-o iubea pe April. Doar îi spusese asta!

– Îmi pare rău, Joao, oftă ea.

– Îți pare rău? Pentru ce?

– Pentru tine. Îmi amintesc drumul spre Sri Pada.

– Crezi că eu l-am uitat?

– Ai spus asta atunci.

– Ce-am spus, Jane?

– C-o iubești. Ai spus c-o iubești pe April.

– Da, îmi amintesc. Așa am spus. Și așa simțeam.

– Bietul de tine!

– Așteaptă puțin, micuțo. N-am terminat ce aveam de spus în ziua aceea. Ar fi trebuit să spun: o iubesc pentru că mi te-a adus aici. Pe tine, micuță Jane. Așa cum te consideri tu, o fată obișnuită. Micuța pitulice, cum îți spune mama. Știu doar că de când te-am văzut prima oară nu mi-am dorit decât să te am alături.

– Dar Joao... începu Jane.

– Nu înțelegi micuțo, că ești singura femeie pe care vreau s-o sărut, căreia să-i dăruiesc toată dragostea mea, care să-mi poată oferi iubirea ei...?

– Și eu am mult de dăruit, Joao... numai că nu înțeleg... n-am visat niciodată... n-am îndrăznit să visez...

– Dar ți-am mai spus de multe ori până acum, draga mea, că portughezul nu este precum ceylonezul și vine în întâmpinarea dorințelor jumătății sale. Iar tu mi-ai spus că inima ta este întreagă, că o ai cu tine, că n-ai oferit-o nimănui.

– Așa a fost atunci, zise Jane ridicând privirea sfioasă spre el, văzându-i chipul atât de drag, la care nu îndrăznise să viseze. Dar acum lucrurile nu mai stau așa. Inima nu-mi mai aparține.

– Și pentru asta trebuie să rostesc din nou rugăciunea Ayubowen, zise Joao.

Își împreunară mâinile ca atunci când urcaseră pe Sri Pada, la Urma Sacră și simțiră aceeași senzație ca în clipa în care atinseseră vârful templului.

Sfârșit